

Slovo Kristovo 4

Podle duchovní inspirace přijaté od Krista napsala
© Božena Cibulková, 1952 – 1972.

1

Poznejte mne, lidé. Poznejte svého Boha. Naučte se milovat skrytý život Ducha, plný podivuhodných krás. Poznejte, že jsem skutečností a zjevují se i mnoho činím jako Duch Boží, Duch pravdy. Působím jako Ježíš i jako Kristus, jako trpící i mocný v pravici Otce, Syn Boží i Syn Člověk.

Neuvěříte-li ve mne takto, pokud žijete na Zemi v těle, já vás po jeho smrti nepřijmu, nedám vás obléci do bílého roucha, ani neuvedu do svatého místa, kde je váš Otec.

Vy nevíte v hloubce pravdy, kdo je Otec, kdo je Syn, jak žijí a působí jednotně jako Bůh Tvůrce i Vládce, Rozmnožovatel i Udržovatel všeho, co je i co bude jako živé, čisté a svaté stvoření, dílo vesmírné rozsáhlosti. Je potřebí však, abyste Boha poznali a On se mohl znát k vám jako Otec k synům, až se vrátíte žít do Jeho Ducha po zkouškách a utrpení tělesného života.

Kdo nepoznal Boha, nebude poznán jako syn. Nebude-li poznán, nebude ani pozván k vyššímu vědomému životu. Bude mu odňato slovo a on se vrátí do stavů, v jakých žil než jsem mu dal jiskru duchovního vědomí, která teprve činí z něho člověka a zvedá jej nad tvory dosud čekající na duchovní oživení podobně jako zvíře, rostlina i zemský prach.

2

Volám vás, volám:

Navraťte se ke mně!

Navraťte se do krásného svatého života!

Neoddalujte čas svého návratu ke mně! – volá Otec.

Neoddalujte čas spojení se mnou! – volá Syn.

Neoddalujte život od radosti, pokoje a Lásky! –

praví Ten, který radost, pokoj a Lásku má a dává ji těm, kdo jsou mírní jako holubice, jemní jako jarní vánek, čisté jako lesní studánka.

Z vašeho navrácení se budete radovat nejen vy, ale všichni tvorové, neboť ono přinese povznesení tisíců životů nacházejících se v ponížení, utrpení i těžkých službách hmotě. Neoddalujte radost svou ani radost tisíců jiných, kteří z vašeho navrácení budou mít velký užitek, protože jejich vzestup je vázán na vás. Neoddalujte radost mou nad vámi, protože váš příchod k Otci bude dnem Lásky.

Den Lásky nese oblažení všem životům. Nese potěšení, jaké nepoznalo srdce vaše ani mé již dlouhý, předlouhý čas. Den Lásky se přibližuje vaší snahou žít dobrem, dávat lásku. Den Lásky se přibližuje vašim vítězstvím nad pokušením světa.

Nuže, odolávejte pokušením jako silný strom vichřici, pevná hráz rozbouřeným vodám, dům postavený na skále otřesům Země. Stojím u každého, kdo bojuje s pokušením jako s nepřítelem radosti mé i radosti lidské. Stojím a pomáhám.

3

Nechvějte se bázní přede mnou. S člověkem, který mne miluje, vždycky vlídně jednám, vždy s láskou k němu mluvím.

K milujícím mluvím s láskou, k nemilujícím volám: Rušitelé Božího Zákona, proti vám stojím a budu stát, pokud se celým srdcem neobráte k lásce a nebudete jako milující krátit dny mého i lidského utrpení a přibližovat den radosti mé i lidské.

K milujícím vlídně a mile, k nehodným přísně a káravě jsem mluvil a mluvím. Tak bude, pokud hřích se nestane neznámým slovem v lidském jazyku, v lidském činu i v celém životě člověka.

4

Otec mi řekl: Miluj, ale střež také zákony života. Na nich závisí dobrá souhra věcí a bez nich je život jen pokusem o neužitečné dílo.

Proto vás miluji a také střežím zákon, jímž je váš život veden a udržován. Netušíte, co s vámi mám práce a námahy. Jste jako neposlušné děti a já ten, jemuž jste dáni na vychování a k doзору, aby z vašeho života vzešla jednou radost Otci i vám, radost dokonalá, jaká plyne z vědomí dobře vykonaných úkolů a jejich blahodárnosti na celý běh života.

Pro vás se namáhám a vy o tom nevíte. Proto lhostejně a s malým zájmem mluvíte o Kristu. Lhostejně i chladně přijímáte poučení, že On je váš Spasitel. Nejste-li lhostejní, tedy jste málo nadšení, málo vělí. Jste jako člověk na křižovatce cest; mám jít tam, či jinam – kde naleznu štěstí, radost života?

Svět se vám líbí, ale ode mne čekáte posmrtné odměny. Kam jít? Za světem či za Kristem, za Bohem křesťanů nebo za bohem pohanů? Který je ten pravý Bůh, jenž je dobrý a vždy odpouští, neodvrací se od hříšných lidských cest?

5

Poznejte, poznejte svého Boha. Poznejte, že Bůh je jeden, jediný, který má věčnou nesmírnou Lásku. Je však také zákonodárcem. Střeží zákon života a na každém žádá, aby jej vědomě plnil.

Poznejte, že Bůh je Otec. Poznejte, že Bůh je Syn – věčné mládí života – a Otec – věčné stáří života.

Budete-li znát Boha jako Otce, dobře vám. Je však potřebí znát Boha i jako Syna. V Synu je budoucí život. Syn je Síla Boha vždy nově se omlazující a obnovující, aby byla věčná, nehynoucí, nikdy nesetřelá, nestárnoucí krása v celém životě Božím i lidském i všech. Není Otce bez Syna, není Syna bez Otce.

Věřte – věřte, že Syn je, abyste v Synu, s Ním a Jím se účastnili života, který je a bude životem člověka a Boha, cesty jediné.

6

Poznávání Boha je zajisté obtížné, člověku nedostupné. Ale všechno se mění, když Bůh chce. Tehdy se nemožné stává možným.

Hle, je čas rozumu člověka nepochopitelný, kdy Bůh nemožné činí možným. Je čas vykupování člověka z břemene mnohých vin, porušení zákona života. Nese dění neslýchané, nevídané. Nese velké činy Boží, jimiž se změní k nepoznání život člověka a z těch, kdo jsou zvaní hříšní, se stanou svatí duchové.

Jsem vykonavatel činů Božích. Ve mně poznáte svého Boha i všechny Jeho činy. Přišel čas, abych byl vámi poznán ve jménu Kristus, neboť Otec si přeje, aby člověk poznal, ke komu je připodobněn, podle koho má žít na Zemi i na vysokých stupních života v jasu Ducha.

7

Člověk mne nemůže poznávat, pokud se mu nedám poznat sám. Já mu nyní pravím:

Jsem Ten, který je tvůj Otec i tvůj Pán, tvůj Bůh obnovující tvou svatost, moudrost i duchovní krásu, jakou jsi měl, když jsem tě jmenoval Božím synem, bytostí božskou.

Nevíš, co máš žádat ode mne i sám na sobě, co si přát a chtít. Neznáš hloubku jména člověk, neznáš svá poslání nyní, já jsem však tvůj tichý vnitřní Učitel i Rádce. Naslouchej mi v hlubinách srdce a najdeš pravá rozhodnutí, sílu i odvahu vstoupit na novou

cestu, postavit se k vážným úkolům zušlechtění celého světa, které jsem zahájil obětí a nyní usilovnou a nesnadnou prací myšlenkou i přímými činy na všech místech Země.

8

Pro vás, lidé, jsem býval ukryt. Neznali jste mě do doby, než přišla Maria, než přišel Ježíš. Nevěděli jste, že Slovo je mocný Duch Boží, že Slovo je Syn a Syn je v Bohu a Bůh v něm vždy zjevuje nové dění, nová prorokování, velké činy obnovující všechno tvorstvo jako jaro každý strom, každé semeno skryté v živné dobré půdě.

Neřekl jsem v časech starodávných lidu Mojžíšovu: Jsem Syn. Lidé teprve čekali na příchod Syna do svého života. Očekávali dobu svého obnovení v Bohu a tím uvedení do místa dávno určeného za trvalý domov člověka.

Neřekl jsem: Jsem Syn – ale již tehdy jsem připravoval své zjevení na Zemi i svou práci mezi vámi a duchy, kteří vám pomáhají na očistění duše a vývinu dokonalosti.

9

Vždy jsem usiloval o to, abyste se navrátili co nejdříve na svaté místo příbytků Božích duchů. Vy jste však neusilovali, složili ruce do klína a v duši své usnuli i zcela poklesli slabostí svého myšlení, když ono ztratilo nitku lásky. Trpěl jsem pro vaši věc a namáhal se, ale vy jste se oddali duševní zahálce, životu neúčinnému, jakému Otec nežehná a já mu nedám sílu.

Odešli jste ode mne a zapomněli na mne, ale já od vás neodešel a nezapomněl na vás. Místa, kde jste dříve byli se mnou, jsem pro vás stále střežil, nepřestal je pro vás krášlit, dodávat jim cti domů Božích.

Mé usilování jste však vy znesnadnili v samém začátku, uprostřed záchranného díla i nyní, kdy se blíží jeho vyvrcholení a ukončení a mezi vámi a Otcem má nastat věčný mír. Vaši netečností ztížil se a zpomalil celý postup a zdar záchrany a nové spojování probíhá v utrpení obou stran.

10

Nemůže být stále tak, že bych jen já usiloval, vás volal, abyste nezapomněli, neporušili se až ke kořenům duše a zcela ve zlu nepadli, takže by již nebylo návratu a vy zůstali po jednu věčnost na místech pustých, nesličných, na jakých živoří nerozumní, leniví, pobloudilí a zaostalí duchové kosmu.

Nemůžete minout mé jméno bez vážného povšimnutí, bez uzardění nad sebou, svou dosavadní nedokonalostí. Neobrátíte-li se ke mně celým srdcem, nezačnete žít podle mne nyní, po mém Slovu kárání, varování i poučení – pak běda lidskému rodu. Zůstal by dále v opovržení a na úrovni nízkých bytostí, jimž stále hrozí vyřazení z vědomého života.

Ti, kdo se však vyvinou k vyššímu stupni života, vstoupí do Boží krásy a silných proudů Otcova života v síle, moci a moudrosti Jeho synů.

11

Mnoho záleží na tom, jak se zachováte, jak hluboce si mne zamilujete a zatoužíte odejít za mnou a ke mně, ke Kristu. Láska se zajisté nedá vynutit, přichází nečekaně a náhle jako rosa, kdy se toho nikdo nenaděje, i když ji nikdo nevolá.

Proto volejte: Přijď, roso lásky, co nejdříve k nám, zavlážit naše srdce, ať Slovo Kristovo vzejde a rozkvetne v nás, ať se sklídí zlaté klasy pšenice a z nich může být vzato pro

nové a nové setby do srdcí tvorů, kteří nemají lásku, ať se láska šíří do celého vesmíru, všude, kde je život porušený tmou, kde se čeká na spásu...

12

Kdo mne nehledá, netouží ke mně blíž a mne poznat, nechce mít zábranu ke svým nedobrým skutkům. Zajisté vlídně mluvím, protože jsem přišel jako Smiřovatel k Zemi i k člověku. Také však přísně střežím ustanovení o životě člověka, a proto i přísně k němu mluvívám.

Řekl mi Otec: Střež a chraň mé dílo a nedopust' porušení! Dopustíš-li je, opět naprav, aby v konečném čase, až přijdu posoudit věci, bylo všechno jak má být v té době na Zemi i na Nebi.

Víte, že jsem dopustil porušení, ale nedovolím, aby trvalo stále a nebylo napraveno do dne soudu nad všemi. Nedopustím, aby člověk byl stále v zahanbení, ale řeknu mu: Človče, tys porušen. Dbej, ať znovu jsi jako jsi býval, ba ještě krásnější, moudřejší, ještě schopnější k práci po mém boku v končinách dalekých i blízkých, na místech, kde již život má tvar i kde se tvar teprve tvoří.

Bude-li člověk znát své porušení, vynasnaží se, aby je napravil. Nelze, aby se mu navždycky zalíbila ošklivost místo krásy, zmatek mu byl nad klid, mír a Lásku mou.

13

Řekněte mi, povězte, co učinil člověk, co dělali lidé, když jsem jim řekl: Zhřešili jste a odvrátili jste se od Boha svého a jste jako d'áblové a neukázněná zvíř i hadi nebo obyvatelé hlubin moře, kteří světla nemají, je neznají a jsou voděni jen instinkty a hrubým mechanismem těla. – ?

Povězte mi, co učinili lidé, když jsem jim řekl: Napravte se, odvráťte se od cest, jimiž chodí rušitelé pokoje a míru, vstupte na cestu čistou, která je vašim vychováním k dobru, na níž já k vám mluvím – já, váš Bůh, Duch čistý a Svatý, který s vámi vždy dobře myslí a vás miluje. – ?

Poslechli mne lidé, učinili podle mých slov, podle kárání, varování, napomenutí přísného i vlídného, které jsem dával v každém čase jejich života na Zemi?

14

Neuposlechli mne lidé až do dnešního dne, do této hodiny. Nejenže neuposlechli, ale ještě více propadají zlu a ruší Zákon Lásky. Nejdou na cesty mé, ale mají v oblibě zmatené a tvrdé cesty hmoty čím dál více. Zemi budují, ale duši nechávají v chatrných šatech, bez oděvu nebo jako slabé neduživé dítě či žebráka spoléhajícího na milodar.

Proč tedy reptají lidé, proč říkají: Jaký život nám Bůh dává, proč máme tolik tísně, proč nežijeme šťastně a klidně, proč nás sužují nemoci, horko i zima?

15

I slabého člověka mi Otec dal do rukou jako matce dítě a řekl mi: Vychovej jej podle své podoby, podle svého srdce, Moudrosti, Lásky i schopností svého Ducha. Až bude vychovaný a Tobě podobný, přiveď jej ke mně a já mu požehnám.

Žel, kolik jsem jich přivedl k Tobě, Otče, kolika synům jsi svrchovaně požehnal? Není jich mnoho, nejsou jich tisíce.

A kde jsou tito požehnaní? Jsou snad v Nebesích u mne a se mnou, abych je viděl a nermoutil se nad lidským rodem, ale věřil, že každý jeho příslušník bude požehnan Otcem, že každému bude dána věrná má podoba, každému dáno jméno syn?

Nejsou u mne ani tito požehnaní, neboť jsem je znovu poslal do světa a řekl jim: Jděte na lidské cesty a učte tomu, co vy sami víte, sami znáte ode mne. Pomáhejte mi a pracujte ve jménu mém, aby svět si uvědomil Boha živého, který je neustále činný – soudí, učí, řídí, tvoří, obnovuje, mění, obrací zlo v dobro a vždycky miluje i v největší přísnosti.

16

Aby lidé poznali Syna –
aby věděli, že Syn existuje, že člověk je učiněn podle Syna
a má se stát synem Božím –
aby lidé žili v Synu a s Ním se spojili –
aby ze spojení s Ním vyplynulo jejich čisté, svaté synovství,
které Otec stanovil jako stav nejvyšší svatý,
kterého má člověk dosáhnout do určité doby –
aby se stalo ještě i jiné, co je dosud skryté
a nelze ani nyní odhalit –

někteří z obětujících se po mém boku a se mnou vzdali se dobrodiní plynoucího z požehnaní Otcova, a tím k pobytu v Nebesích, na něž měli právo.

Šli opět mezi hříšný lid a nesli mé Slovo od srdce k srdci, aby v nich vzklíčilo, vzešlo a vydalo hojnou úrodu, mé varování, kárání i volání bylo mezi lidem slyšeno a stalo se počátkem dávno předpovězeného spasení.

Tak jsem učinil, abych měl prostředníky svého Slova Moudrosti, které chci dát všem, kteří na mé varování zanechají nepravosti a na mou výzvu a zavolání se shromáždí do zástupu naslouchajícího Bohu, který mluví o novém i budoucím životě člověka.

Shromáždí se i zástup žijících plně podle ustanovení, které dávám lidskému pokolení z Otcova příkazu: Dej člověku Zákon Dobra a Lásky, jímž Ty sám žiješ a vše konáš. Podle něho ať je člověk živ. Bude-li mu to těžké, pomoz ve vhodný čas a dej ze své Síly síle člověka, aby včas usedl k pravici Tvé, aby mezi Tebou a člověkem bylo tak, jak je mezi Tebou a mnou.

17

Nuže, poznejte, lidé, že Zákon můj je Láska a život můj je Dobro. Zákon můj je zákonem vašim a život můj je životem vašim. Podle mne jste učiněni, podle mne musíte žít, chcete-li dokonale vyplnit a naplnit své poslání.

Zahleďte se na sebe a zkoumejte se. Je vašim zákonem láska? Je vašim životem dobro? Je život váš jako život můj ukázaný v Ježíši?

Co činil Ježíš, víte. Co činíte sami, také víte. Změřte rozdíly, hloubku odlišnosti a odstraňte ji, aby jí nebylo a z vás vyzářovala krása duše i moudrost ducha, jejich láska a obětavost, trpělivost a pokora, jejich mírné slovo, laskavé jednání, čistý život bez poskvrny, jak vám jej ukázal Ježíš.

18

Můžete říci: Pane, žádáš na nás nemožné. Ježíš byl vtělený Bůh a my jsme jen slabí lidé, naklonění zlému. Nemůžeme žít jako žil On.

Což Ježíš se projevoval jako Bůh? On se projevoval jako člověk. To, co bylo u Ježíše lidské, to dělejte, to následujte. To, co činil maje v sobě Boží Moc – to na vás nežádám ani žádat nemohu. Boží Moc vám bude dána, až budete Boží synové.

Pak budete mrtvé křísit, nemocné uzdravovat, slepým vracet zrak a hluchým slyšení. Nebudete to činit na lidských tělech, ale na lidských duších. Ty budete budít k životu a

otvírat jim uši ke slyšení mých slov. Duše budete uzdravovat, aby mohly začít cestu napravení a pak k vlastní svatosti a neploužily se životem jako stíny zešeřelým krajem.

Pak budete požehnaní synové, učící všechen národ, všechen lid. Nebude pak jen dvánáct apoštolů, ale bude jich dvanáctkrát dvanáct, ba tolik, kolik bude potřebovat celý svět viditelný i neviditelný ke svému navrácení se do svatosti.

19

Odešli jste ode mne do míst pustých, kde nebylo Světlo. Odešli jste žít do sfér pokušitele. Provázel jsem vás svým Duchem až na okraj temnoty. Dále jsem jít nemohl.

Ti, kteří zůstali na okraji temnoty a nevstoupili do ní, ti se dnes již shromažďují do zástupu a naslouchají Bohu, co k nim hovoří. Ti dbají mého Slova, jsou věřící ve mne. Přemýšlejí o Ježíši a již Ho cele následují. Nevešli do plné tmy, proto neztratili zcela spojení se mnou. Kolem nich se stále vinul slabý paprsek jako nitka, jako zcela nezavátá stopa na poušti, který jim umožňuje rychlý návrat zpět, rychlé odkládání nánosu duševní porušenosti.

Když jsem počal volat k lidu, oni mne první zaslechli, i když jen slabě, takže můj hlas je nemohl vyburcovat zcela, jen je probouzel z dřímoty.

Lepší dřímota než tvrdý spánek pro toho, kdo má za úkol bdít. Oni tvrdě nespali, a proto také nezaspali vhodnou dobu, kdy se Zemí ozývala má Slova Učitele učícího Božímu životu.

20

Již na mé první zavolání rozdělil se lid na tvrdě spící, jen lehce dřímající, a na ty, kdo zcela bděli. Proto lidé nejsou na stejném stupni duchovního stavu. Jedni jsou na nízkém stupni, druzí na vyšším, vždy úměrně tomu, jak žili před vstupem do zemského těla.

Podle minulosti je přítomnost a ta vytváří budoucnost, formuje osudy lidí. Kdo nyní pevně věří ve mne, dávno slyšel můj hlas a již dlouhý čas usiluje o své navrácení k Otcí.

Dávno jsem mluvil a člověka volal k Otcí. Dávno jsem mu připomínal, že je duchem z Ducha Božího a opět se má s Duchem Božím spojit a s Ním žít. Volal jsem, ale mnozí neslyšeli, protože byli příliš daleko ode mne, v hluboké temnotě. Když neslyšeli, nevěděli, že volám a co mluvím, čemu učím.

21

Bdělý člověk má velkou starost. Lhostejný a lenivý mnoho starostí nemá. Kdo slyšel mé volání, byl naplněn starostí o své osudy a celý svůj život. Ta mu nedala, aby se zabydlel na Zemi a žil podle zvířecího světa.

I začal uvažovat a přemýšlet o sobě. Proto, kdo byl již dříve nízko stojícím a ve hluboké tmě, ani v tomto čase není na místě vyvýšeném, kde je Kristus, jeho Spasitel. Ne-ní-li u Spasitele, není ani u Lásky Boží, a stále stojí před svým Soudcem. Soudce je velmi přísný Bůh trestající zlé.

Ten, který slyšel mé volání, začal přemýšlet a poznal, že je bytostí zvláštní, odlišnou od ostatních zemských tvorů, protože mluví, myslí, cítí. I poznával, že je v něm silná vnitřní podstata, že je v něm duchovní činitel. Začal jej hledat v sobě a tak mne poznával, protože tajný činitel v člověku jsem já – Duch Boží.

Část mého Ducha je v člověku. Tato živá myslící a jednající část se projevila, nedala člověku zcela utonout ve tmě, když bylo kolem člověka všechno hrubé a tvrdé. Již tehdy dovedla vnést do lidského života jiskru vědomí, že Bůh je a nedá člověku utonout nyní

ani později, nedá mu zapadnout do temnoty, neboť v Bohu promluvila Láska a Láska je Spasitel člověka.

22

U mne je bezpečno. Ti, kdo na mne mysleli a stále ke mně volali, abych se rozpomínal na jejich život, o něj se staral a nepohoršoval se, když jsem viděl jeho kolísání mezi dobrem a zlem, byli si vědomi, že jsou nedokonalí a plní porušenosti. Ti všichni si mě naklonili tak, že jsem vskutku sřežil jejich životy.

Chránil jsem je před pohlcením tmou a nebezpečím, léčkami a svody, když nepřátelé jim brali víru ve mne, v Boha, který nemiluje úplatky v obětínách a Jehož přízeň se získává upřímností srdce, pokáním a úsilím o čistotu života a zbožnost, v nichž se zobrazuje hluboká víra, pevná naděje, že nenechám člověka na pospas světu, ale z něho jej vyvedu a postavím blízko sebe, aby se rychle vybavoval z nevědomosti, pobloudění i mdlého vědomí.

23

Nebyly radostné dny od času, kdy jste pobloudili. Nebyly klidné ani prožívané v lásce. Jako jste si vy stýskali a bědovali ve světech temných, tak jsem si stýskal i já.

Leč komu jsem svěřil své soužení a řekl, že trpím? Lidé nevěděli, že jejich Bůh má nad nimi a pro ně žalost, že není radostných dnů v životě, je-li porušen zlem. Lidé jen bědovali a stále volali: Bože, vyved' nás ze soužení, dej nám radost, blaho, život bez utrpení.

Bláhoví. Jak málo rozuměli životu a jak málo mu dosud rozumí. Jinak by věděli, že utrpení na ně neposílám já, ale oni sami si je zvolili v tom okamžiku, kdy porušili zákon o soužití v míru a vzájemné lásce. Kdyby se navzájem milovali, byli by čistí od vin, protože ve hněvu na bratra vzniká mnoho nešlechtností. Jestliže si sami zavinili své těžkosti, kdo je má od nich osvobodit, je odejmout?

Kdo spolehne na mou pomoc, dobře činí; pomoci se opravdu dočká. Kdo však sám si také snaží pomoci tím, že odstraňuje příčiny obtíží tkvící v nedokonalosti, ten nejen dobře činí, ale on se chová a jedná výborně, lehce nade vším zlem zvítězí a já mu vlivně skrytě v duši i zjevně v osudech pomáhám.

24

Lidé si sami zaviňují své utrpení. Člověk opustil Otce, a proto trpí. Já jsem v Otci stále, a přece trpím; to proto, že trpím s člověkem a budu s ním trpět, pokud on se nevrátí k Otci. Kdybych já s ním netrpěl, nedosáhl by spasení. Utrpení mé je pro něho obětí. Umožňuje smíření s Otcem všem synům, nazvaným synové marnotratní.

Až se oni navrátí k Otci, opět bude život radostný, pokojný, krásný pro člověka i pro mne. Pak má Slova k němu budou jinak znít. Jinak mluví radost než bolest, jiné Slovo řekne Otec než přísný Soudce chyb.

25

Dal jsem vám z Ducha svého, a proto jsem s vámi spojen. Svatá část do vás vložená je páskou mezi námi. Dokud se proviňujete, trpím, protože každé porušení lásky vnímám podobně jako vy dotek věcí hrubých, drsných, způsobujících bolestné zranění.

Jako vy při trhání růží zraňujete se o trny, já bolestně jsem zraněn každou vaší nešlechtností. Je mi trnem hluboko se vrývající do mé mysli, citu i vědomí. Jako vy si ošklíváte věci nečisté a odvracíte od nich pohled, tak se mi ošklívá tvrdost vašeho srdce.

Vy můžete oči odvrátit, když se vám něco nelíbí. Ale já nemohu odvrátit oči od lidského srdce, i kdyby mi bylo sebevíce pro bolest. Mám je stále na očích a neodvracím od něho pohled. Kdybych odvrátil, přestalo by žít.

A protože nechci, abyste zemřeli, ale žili, snáším všechno, čím mě neustále zraňujete. Činím tak proto, abyste zůstali zachováni Otci, zvedli se z ponížení, nabyli opět cti před světem Božím a nebořili, co já stavím jako nádherný chrám ve vašem srdci.

26

Prošli jste cestou trnitou, neboť cesta ze tmy do Světla je nesmírně obtížná, je kříž sám. Nejste ještě jak máte být, ale jestliže jste se ke mně obrátili srdcem, pak ustanou vaše těžkosti, zkrátí se a ulehčí výstup na místo k mé pravici v její tvůrčí práci pro blaho všech.

Má Síla vás pozvedne jako pozvedá matka dítě do své náruče, jde-li s ním po nepohodlné, namáhavé cestě. Matka dává ze své síly a namáhá se za dítě, aby se nemuselo namáhat. Nikdo jí neřekne: Jdi a pomoz dítěti, vezmi je do náruče a usnadni mu cestu. Matčina láska sama je největším pomocníkem, nejlepším vůdcem dítěti. Vždy chce pro ně nejlepší. Láska dává matce pokyny: udělej pro dítě to a to. Matka dělá, co chce její láska k dítěti.

Jako matka k dětem, já jsem k vám. Láska mi říká: Učiň pro člověka to a ono. Pomoz mu nyní, pomáhej stále. Má před sebou namáhavou cestu ze tmy do Světla, do svatého stavu duše. Láska sama se neptá, proč máte namáhání, ona je jen vidí, lituje vás a touží vám ulehčit, zkrátit dobu čekání na radostný, krásný život.

Avšak Láska je u mne spojena s Moudrostí. Moudrost je prozíravé, do věcí zasvěcené myšlení života. Ta říká Lásce: Ano, sestro má, člověk má velké namáhání, těžkou cestu do radosti. On ji však těžkou mít musí. Naučí jej poznávat život, vážit si všech darů, které mu dáváš ty – Láska. Kdybys mu nebyla vzata a on od tebe odloučen, ani by nevěděl, že jsi. Uvykl si jen přijímat od jiných. Neumí sám darovat. Musí se naučit dávat jiným, jiné oblažovat, jiným krásnit cestu a život. Proto buď trpělivá, sestro má, Lásko, já ti řeknu, až bude pro tvé dary člověku čas.

27

Zaslouží si trest ten, kdo zrazuje, opouští lásku, uchyluje se ke lži a klamu? Zajisté tyto činy nechválí ani lidé nevěřící v Boží zákony. Co mám na ně říkat já, když mi Otec řekl? Bdi nad zákony života, aby nebyly porušovány a život měl pevnost a stálost.

Zákona dbát a lásku v sobě nosit je úkol nesmírně těžký, který vy, lidé v těle, nechápete a neceníte. Až jednou budete konat to, co konám já, tehdy oceníte a poznáte, jak jsem žil, když jsem zachraňoval a pomáhal lidstvu.

Říkáte-li mi: Pane, proč nám nepomůžeš v našem namáhání tak, aby nám bylo dobře – nevíte, jak mě zraňujete a ztěžujete práci. Zajisté činím jak mám a jak mohu činit, aby nebyl zákon života porušován, ale všichni k němu lnuli, jej dodržovali s naprostou samozřejmostí jako něco, co se nenařizuje, ale co se s láskou a rádo koná.

Láska mne vede ke spěchu v práci pro vás, abyste se opravdu brzy zbavili tělesného namáhání i soužení v duši nad mnohými věcmi, skličujícími vaše srdce.

Láska mne vede ke spěchu, Moudrost mne vede ke zdržování. Z vašich nesnází vyrůstá ve vás odolnost vůči každému svodu a pokušení. V nedostatku lásky, který máte a pociťujete, se naučíte vážit si lásky, ji vždycky ctít, dávat ji v srdci na místo nejpřednější. Naučíte-li se to, nebyly marné vaše nesnáze a namáhání, ale přinesly vám dokonalý stav člověka.

Musí vyplynout nejen z mé pomoci vám, ale také z vašeho vlastního přičinění a namáhání, aby vám nikdo nemohl říci: Hle, podarování, bez zásluh obdrželi svou svatost.

Pojďme i my okoušet všechno, co oni okusili, když poznali dobro i zlo. Pán nás včas zachrání a dá nám opět svatý stav bez naší námahy.

Ne tak, moji milí. Dobrý příklad musíte dávat všem. Také výstrahu každému tvorů, aby vždy dodržoval zákony Boží a nikdy je nepřestupoval. Na vás se ukazuje, co to je neuposlechnout rady Boha, který je odpovědný za každý život a chce jen dobré, krásné žití v míru a pokoji, ve velké svaté Lásce. Přesvědčí-li se, že přestupování je trestáno, jakmile se ho kdo dopustí, pak nebude nikdo, kdo by byl veden touhou po vlastním řízení života v neukázněné libovůli.

28

Kdyby byl člověk jediný, kdo žije se mnou, choval bych se jinak k lidským věm. On však je živ mezi mnohými tvory a ti nejsou tak vybaveni jako člověk. Potřebují více vedení, nemají tolik samostatnosti. Na ně právě působí život člověka. Na něm se učí a poznávají, jak se duch má a jak nemá chovat.

Jste příkladem dobrým, nedobrym i velmi výstražným. Záleží na vás, jak žijete. Žijete-li podle Božích zákonů, jste jim vzorem. Žijete-li špatně, jste pokušením i svodem pro jiné. Pro ně dopouštím vaše namáhání, aby viděli ovoce přestupování Zákona Lásky.

Buďte dobrým vzorem. Snažte se chápat příčiny svého namáhání, těžkostí i bolestí a přestaňte na ně žehrat. Mnohé je pro vaši budoucí cestu ve vysokém vedoucím postavení mezi duchy, kteří potřebují vedení cestami života, jako nevědomé dítě potřebuje vedení rodičů po čas než dospěje a zmoudří.

29

Před očima stvoření jste hřešili, ono vidělo váš pád, temnotu. Nyní vidí vaše vycházení ze tmy do Světla, žasne, učí se a vidí zvláštnosti života, bohatého a složitého, že je možné v něm prožít všechno: lásku i bolest, radost i žal, tmu i světlo, odpočinek i velké namáhání.

Stvoření vidí, že jste všeho okusili. Poznali jste nejdříve lásku a pak jste nevěděli, co láska je. Nyní víte, co láska je, ale nemáte ji ještě cele v sobě. Toužíte po ní a chcete ji mít v plnosti. Proto podstupujete těžké cesty do míst, kde ona je.

Láska sídlí v nejvyšších, nejskrytějších místech života Otce i Syna. Vy, hledající ji, musíte vystupovat na vrcholy. Cesta k výšinám je vždycky obtížná, ale kdo na ně vystoupí, je náležitě odměněn. Vstoupí do nádhery života, cítí se volný a šťastný. I vy jednou vystoupíte na vrcholy života a za obtížnou cestu k nim budete odměněni spojením s mou Láskou.

Tisíce duchů pozoruje vaše cesty. Proto, aby se z nich poučili, nezkrátil jsem ani neulehčil putování, ale vinu je životem jako nesmazatelnou čáru vždy viditelnou a danou jako vzor i poučení všem, kdo jsou a budou jako živé bytosti boží, aby ony věděly, jak se žít má i jak nemá, z jakého života plyne radost, z čeho vzchází velké utrpení, namáhání cesty k Lásce.

30

Na vaše životy jsou vázány životy jiné, a proto mám o vás velkou starost. Proto vážím každé vaše slovo, zkoumám myšlenky, co nesou vám i jiným, co z nich vzejde, dají-li přínos nebo poškodí celou věc, a tak ublíží mnohým životům s vámi spojeným neviditelnými pouty již z dávných časů. Oni sledují mé chování k vám, slovo posouzení, slovo mého soudu nad světem, kdo jste byli a čím nyní jste a jak žijete. Pozorně sledují vás i mé jednání s vámi.

Projevují-li vám přízeň, oni namítají: Nemáme vin jako člověk a Pán nám neprojevuje tolik pozornosti jako jemu. On hřeší a Pán mu promíjí. Člověk je miláčkem Páně, středem Boží péče.

Tak a podobně mluví duchové a já jim neustále ukazuji vaše namáhání, utrpení, modlitby i prosby, váš těžký život v těle na Zemi. Oni se nemohou prokázat namáháním tak velkým ani utrpením. Proto odstupují se svými výtkami, jejich hlasy mluvící proti vám umlkají. Mně pak nic nebrání pomoci vám. Mohu vám dát to, co si plně zasloužíte – ochranu, vedení, pomoc i dar moudrosti a lásky.

Běda však, dožadujete-li se mé pomoci, ač sami jiným nepomáháte, nemáte účast, soucit ani lásku k jiným, ale ještě je i rmoutíte a jim ubližujete. Ti, kdo pozorují váš život, žalují na vás přede mnou a svědčí, že jste nedobří. Je-li pravdivá jejich obžaloba, je nutný soud. Soud žádá spravedlnost a nehledí na mou láskyplnou lítost nad vámi. Nedá to, co žádáte, ale vnese nové tresty na nehodného člověka pro nenapravitelné přestupování Zákona Lásky.

31

Kdybyste věděli, jak těžké je vám pomáhat, přicházeli byste s prosbami o pomoc až byste věděli, že pomoc vám lze dát. Jsou-li vaše prosby upřímné, vyprošující člověku Boží dobro, je-li duše již naplněna vřelým citem a neproviňuje se vůči lásce, je možné očekávat mou přímou pomoc.

Kdo však hřeší proti lásce hněvem, jakoukoli zlobou a nevraživostí, a žije v nesnážích, ať nečeká vyplnění své prosby. Takový člověk je hříšný. Je nad ním velké pohoršení pro špatný příklad, nebezpečný a nedobrý vzor. Takový je k žalosti mé i mnohých duchů strážných, kteří znají a se mnou střeží Otcův Zákon – Boží řád života.

Kdybych já zavřel oči nad hříšným prosebníkem, nezavřou je oni strážci. Postaví se do cesty mé pomoci člověku a zadrží ji. Dají mu ji, až se onen člověk napraví a stane se hodným vyslyšení a přijetí Otcovy milosti, je jako umyté a učesané dítě, oblečené do čistého šatu dobrou matkou.

32

Člověk mi může říci: Pane, poruč, a oni duchové ustoupí z cesty Tobě a Ty mi můžeš pomáhat, kdykoli budeš chtít.

Bláhoví. Mých rozkazů zajisté poslouchají andělé i duchové temna. Ale já jsem jim řekl: Bděte se mnou nad člověkem a pracujte se mnou pro jeho záchranu. Nemohu jim nyní říci: Odejďte od něho, budu nad ním bdít sám.

Nemohu jednat jako lidé, dnes říkat ano, zítra ne. Ani člověk tak nemá mluvit. Před každým slovem má rozmýšlet než řekne ano či ne, aby nemusel stále měnit své myšlení i cítění, nebyl neklidný a tak zdržován v dokonalosti. Řeknu-li jednou ano, vím, proč to říkám a že to mohu říci. A toto ano platí pro jeden den stvoření, pro dlouhé časové období, jeden celý věk.

Má-li být lidský život vzorem, pak jej musím zjevit všem. A ti, jimž jsem jej ukázal jako vzor i určité nebezpečí možného pádu i jako konatele mnoha služeb a prací, jsou účastníky lidského života člověka od první chvíle až do poslední, od žalosti až k jeho velké radosti; od smrti až po vzkříšení člověka u něho stojí a budou stát mnozí duchové.

Nechtějte měnit řád věcí. Je stanoven a dán pro vaše dobro, pro zabezpečení všech cest ve všech časech a při vši činnosti. I já tvořím a rozvíjím pro vás dobro a chráním je službami andělů. Učinil jsem tak podle řádu, který stanoví: Duch duchu bude sloužit, vzájemně si pomáhat, milovat se, spolupracovat vždy a všude v celém nekonečném dění života.

Radujte se proto z toho, že máte pomocníky i účastníky všeho svého života a také soudce vši své hříšnosti i strážce oné dokonalosti, již jste již dosáhli. Vždy jste obklopeni živými duchy, jejich vám zde neviditelnou péčí, láskou i neustálou kontrolou. Jste i pod soudem mnohých duchů a vy můžete hodnotit je, až poznáte jejich život a služby. Otec si přeje život družný, ve vzájemných službách, bratrských vazbách a čisté lásce.

33

Nedočkáte-li se vyslyšení svých proseb ode mne, pak se nehoršete a neříkejte: Bůh mne nevyslyšel, ponechal mne v souzení.

Sami jste vinni, že prosby vaše nebyly vyslyšeny, protože jste nemysleli upřímně, necítili vřele, nehledali dobro duše své ani dobro duší jiných, protože nemilujete jak máte milovat, nežijete jak máte žít.

Splňte podmínky pro mou pomoc a všichni andělé, všichni svatí vám budou pomáhat, sloužit i radit vám jako vaši přátelé, bratři, jako moji pomocníci ve všech věcech života.

Jistě se vám potom bude žít lehčeji. Rychle vyvinete dokonalý duchovní stav a nevstoupíte více do Země jako do očištky nebo do pekel jako ti, kteří jsou velmi zatíženi zlem a v ohních pozemského utrpení je musí spalovat.

34

Jemnost duše a vnitřní čistota vynáší člověka až ke mně, až k mým rukám. Vyzvedne-li se člověk až ke mně, pak nedávám mu svou pomoc přes andělské pomocníky a duchovní prostředníky, ale sám se chopím ruky člověka a stanu se mu sám Pomocníkem, Přítelem, Bratrem.

Stanu-li se Přítelem, dávám mu vnitřní rady. nejdříve tiché a skryté, které jsou jen vnukáním. Později hlasitější, mluvené i slovem. To je již počátek návratu k Otci, znamení, že se blíží chvíle posvěcujícího požehnání tomu člověku.

Požehnání Otcovo je Slovo Lásky k člověku. Ozve-li se Láska a promluví k němu, je již uznaným Božím synem, jemuž se otvírají nebeské brány, domy Boží, příbytky Otcovy. Komu se otevře Otcovský dům, dostává část Boží pomoci. V ní pak člověk nastupuje úřad anděla lásky, služby ochránce míru, lásky a pokoje života.

Andělé lásky jsou ti, kteří patří na mou tvář v jejím Jasu. Z něho dostávají odlesk Záře pro svou tvář a pak jsou mi podobní jako děti svým rodičům. Tehdy vstoupí do podivuhodného života člověka v Kristu, Krista v člověku.

35

Není jiné cesty před vámi, lidé, než té, která vede k Otci. Obracejte se kamkoli chcete, vždy najdete bdící strážce chránící před novým pádem do ještě hlubší propasti temnoty. Vytvořil jsem kolem vás kruh andělů, aby zúžili prostor a vy nemohli unikat do společnosti ode mne a tím do nebezpečí zkázy.

Jdete-li na stranu hříchu, naleznete za krátký čas utrpení. Jdete-li do stran, kde se dosahuje svatosti, najdete na každém kroku vítě, na každém kroku boj. Ať tu či tam, jste v nesnázích a čeká vás utrpení.

Silný váš strážce a pomocník je utrpení. Jdete-li ke hříchu – utrpení vás zachrání. V nesnázích a těžkostech přestane člověk žít lehkovážně, zmlknou žerty a radovánky pro zkázu duše, není výsměchu ani reptání proti Bohu. V utrpení ochabne i nejsilnější a velmi tvrdá ruka, ztiší se největší nenávisť, zlo ztratí účinnost, sílu i škodlivý vliv.

Jdete-li ke svatosti, začne boj s tělem i se světem, se vším, co viditelně i neviditelně pokouší a svádí člověka ke zlu. Boj nese rány a utrpení, které vás zpevní, činí odolnými, statečnými v nastoupené cestě, dává touhu nalézt pokoj a mír života.

Pokoj a mír je ve mně. Vaše touhy po klidu a míru jsou touhou po mně. Začnete spěchat, utíkat, letět do výšin, neboť utrpení vás zjemňuje a v bolesti mne duše nejvíc a vytrvale hledá. Čím usilovněji mne hledáte, tím jsem blíže. Ne snad, že bych já k vám z výše sestupoval, ale že vy vnitřně vystupujete dosažením duchovních stavů. Jemnost duši nadnáší, modlitby a myšlenky na mne se mnou ji spojí. Dospěje-li do dokonalosti, přestane její slabost, bolest a tíže.

Proto hledající pokoj a mír, život bez utrpení, jen jím takový dosahují. Utrpení chrání duši. Nereptejte na ně a nevyhýbejte se mu příliš s tak velkou úzkostlivostí, abyste měli jistotu, že dojdete – že opravdu a brzy dojdete k Otci.

36

Nezdržujte se na cestě k Otci. Prodlužujete tím těžkosti své i těch neviditelných pomocníků, kteří vám zabraňují v konání nešlechtnosti, i těch, kteří vám pomáhají ke svatosti. Není lehké střežit člověka, bytost nadanou rozumem, důvtipem i vůlí. Čeho si jiný duch nepovšimne, poutá pozornost člověka. Co jiný pozoruje, člověk odmítá nebo je k tomu lhostejný.

Pro rozum nemůže často člověk duchovně dál, protože on je jako děcko zvědavý, plachý a nedůvěřivý. V něm je velká překážka na cestě k Otci. Proto první vaší prací musí být zkrocení rozumu, vycházejícího z poznatků tělesných smyslů. Takový rozum říká: Bláhový člověče, co děláš, kam spěcháš, což Boha někdo z lidí na Zemi viděl? Nehoniš se za smyšlenkou, za něčím, co není?

Rozum vás bude zdržovat, pokud budete v těle. On vychází z tělesného vědomí. Protože tělesné vědomí o mně neví, nechce rozum připustit, že bych byl skutečný a činný, že Duch je Vydavatel Síly, Moudrosti a Lásky lidskému životu. Nedejte se zdržovat na cestě za cílem, který je vám dán Otcem. Nedejte se zdržovat ničím – pokusem, světem, tělem ani rozumem.

Otec vás volá, Otec vás zve, Otec na vás čeká. Já vám tlumočím Jeho volání, Jeho přání, Jeho zákony, Jeho Slovo Lásky a Moudrosti. Slyšíte-li mne, slyšíte Otce. Mé Slovo je Jeho Slovo, společný Duch je v nás.

37

Mluvím k vám o cíli vašeho života a jeho dosažení stále předkládám jako nejn nutnější, nejpřednější vaší práci. Vaším cílem je dokonalost měřená mnou a ne vámi. Myslíte-li, že dosti činíte pro mne i pro svou duši, že se dost modlíte, na mne myslíte, lidem pomáháte, milujete a chcete jejich dobro, nemáte ještě dokonalý stav. Kdybyste jej měli, věděli byste, že člověk se musí stále snažit vyvíjet ctnosti lásky až do konce svého života na Zemi a do této chvíle, pokud se nesetká se mnou, mne přímo neuvidí a neuslyší. Není-li tomu tak, nejste ve stavu, v jakém máte být. Proto je nutno více usilovat, konat dobro, vřeleji milovat a myslet na mne neustále, až ve vašem nitru nebude nic jiného než já, váš Bůh.

Budu-li já středem vašeho myšlení, citu a celého zájmu, teprve se může zmírnit vaše úsilí o vývin lásky ke mně. Vaše srdce bude jí naplněno vrchovatě a pro nic jiného nebude místa ve vnitřním i vnějším žití.

Tedy se vaše mysl spojí se mnou a cit váš bude s mým tvořit jednotu. Pak budete chtít to, co chci já: lásku vždy a všude jako základnu vší činnosti, práce i vrcholný projev života. Z této společné touhy po lásce vyplynou vaše svaté dokonalé skutky a cesta, kterou koná Kristus v člověku.

Tehdy já budu žít ve vás, vy mě zobrazíte a ukážete, jaký je Bůh, jak myslí, mluví i jedná, jak obětavě a ochotně slouží, pomáhá všem a vydává lásku nejen lidem, ale všem tvorům dobrým i nedobrym, milujícím i těm, kdo se milovat dosud nenaučili, kdo ještě neprožili svou proměnu ve znovuzrozeného.

38

Provázím vás na cestách dobrých, po nichž se vracíte k Otci. Není jediné místo, na němž bych s vámi nebyl jako Duch Páně, vedoucí všechny syny Boží k zářivým budoucnostem, velké kráse a slavnému žití – avšak neprojevují se. Čekám na tu chvíli, kdy vstoupíte na místo, které je zváno místem pokání a očištění. Tam se teprve projeví, mocně zahýbám vaši duši. Děje-li se tak, trpíte, protože z ní vytrhávám jedovaté býlí a mnohé plevy. Tehdy mi neříkáte Bůh milostivý, ale Bůh přísný, Bůh trestající zlé, Bůh Soudce náš, Bůh Hospodin. Tehdy jste ve velkých pokutách a nesmírných obtížích, v útisku a pohanění světa.

Kdybyste nebyli mnou probuzeni mocným nárazem, což byste došli včas tam, kde je váš Otec? Zda byste se neobraceli k věcem malicherným a nepěstovali je a nezáležali pozorností jako vzácné a užitečné rostliny? Věc vzácná a užitečná je pro vás jen jediná: vaše spasení. To mějte na mysli jako nejdražšího, nejvzácnějšího přítele, jako mne samého. Já a vaše spasení splýváme. Já jsem vaše spása. Dosáhnete-li mne, jste spaseni. Proto myslíte na spasení, myslíte na mne jako na cíl svého života, na své budoucí šťastné žití. K němu spěchejte, co stačí vaše síly.

39

Projevují se duchu čistému, který je jako já pracovitý a obětavý pro blaho jiných. Tomu v jedné chvíli řeknu: synu můj, příteli, pomocníku a prostředníku! Tato jména jsem dal člověku, abych naznačil, co s ním zamýšlím, že z něho chci učinit syna, přítele, pomocníka svého i prostředníka. Kdo je můj syn? Kdo je můj přítel? Kdo je můj pomocník a prostředník?

Syn můj je ten, kdo je mi podobný. Podoba má je Světlo a krása Lásky. Kdo má světlo a krásu lásky, je můj syn, toto jméno si zaslouží a je ho hoden.

Přítel můj je člověk ušlechtilý, mírný a tichý, snažící se mne poznat a podle mne žít. I ten je můj přítel, kdo si vyvíjí lásku, kdo s každým s láskou jedná, s láskou pracuje i na nejtvrdějším kousku země, slouží jiným a třeba jen obsluhuje dobytek, pase ovce, krmí ptáčka nebo jinou zvěř, nemá pěkný šat ani dům, třeba ani dobrý bystrý rozum, je i jiným na obtíž pro svou prostotu, že nekoná práce, které svět ctí a obdivuje.

Pomocníku svému svěruji duše pobloudilé a různě chybuující, aby je vedl a učil, vkládal víru do srdce, svou trpělivostí přemáhal netrpělivost jiných, zlobu i mnohou jinou nedokonalost; sám žil vzorným životem, mluvil moudře a dobře jednal, aby od něho čerpali poučení nevědomí, nemající poznání, jak správně žít. Kdo toto činí, je můj pomocník.

Prostředníka mého je těžko nalézt na Zemi. Můj prostředník je se mnou ve spojení, slyší mne jasně, ví, co nyní činím, aby svět byl napraven. Ví, co má činit člověk, aby mi v této práci pomáhal, ji neztěžoval, ale byl jí oporou. Ví to, protože mu to sděluji a říkám: Jdi mezi lid a promlouvej, prorokuj o tom, co Bůh činí, co Bůh žádá od člověka, od světa, co je třeba napravit, vykonat, aby se na Zemi i u člověka vytvořily vhodné podmínky pro mou pomoc světu a věřícím v Krista.

Prostředník můj slyší, co mluvím k němu a co říkám lidu. Přes prostředníka se zví, kdo je Kristus, a to slovem i písmem, které mu káže psát. Hleďte mé prostředníky, ať zvíte, jaká poselství mluví k lidu Bůh, co mu dává jako nový příkaz i nová zaslíbení pro současnost i nedaleký čas.

Nad vámi stále bdím, avšak vy nebdíte se mnou nad sebou, nestrachujete se o sebe, nebojíte se, že marníte čas a nebudete hotovi se svým úkolem ve stanovenou dobu.

Neznáte dobu určenou pro dokonání svého díla, ani nevíte, že je stanovena. To ví jen váš duch, nikoli vaše tělo. Vy duchu nenasloucháte, příliš zaujati tělesným životem. Protože se příliš staráte o tělo, aby bylo zdravé, silné, mělo jídlo i věci hojnost, nemůžete vnímat vnitřní city, vnitřní nutkání ke spěchu v práci na své vnitřní obrodě. Kdo vám má říci: Pospěšte na své cestě ke Kristu, ať se neomeškáte a dojdete včas, kdy On přijímá do domu Otcova, otvírá dveře, jde vstříc s úsměvem a milými slovy?

Nevíte, zda zítra či pozítří bude ještě dům Otcův otevřen pro příchozí, pro toho, který volá: Otče, jdu k Tobě, otevři mi svůj krásný, šťastný dům.

Nevíte, zda Bůh, dnes shovívavý a dobrotivý, se zítra neprojeví jako trestající opozdilé, lenivé poutníky, kteří promarnili čas milosti. Pospěš si, človče, ať zastihneš dveře Otcova domu ještě otevřené! Kdo vás má nutit a vybízet ke spěchu, když si neuvědomujete, že se má spěchat?

Volám a vybízím: Lidé, šetřete časem, nepromarněte ani den. Vy, věřící, nepřete se o pravost víry a výklady Písem, ale uskutečňujte lásku mezi sebou. Začněte žít podle mne již v tuto chvíli. Začněte u sebe a nad sebou bdít a myslet na další život, kam půjdete, až přijde hodina odložení těla, kdy zmizí všechno pozemské, k čemu jste se upínali a věnovali velkou pozornost.

Největší starost mějte o to, zda dojdete včas k Otcovi. Vězte, hodiny jsou odměřeny a ti, kdo se opozdí, nevstoupí se mnou k Otcovi, nebudou se radovat, ale znovu se rmoutit, protože minuli poklad aniž by z něho vzali, minuli místo, na němž jsem stál a volal: Pojd'te ke mně všichni, pojd'te, a já vám dám, co potřebujete pro život.

Budou pak bédovat, rmoutit se, že minuli všechno vzácné, cenné a nejpotřebnější z lenivosti, nevědomosti a nyní stojí před uzavřeným domem Božím. I budou čekat dlouhý věk než opět zavolám tak milostivě, tak dobrotivě, jak jsem volal v Ježíši, tak naléhavě a výstražně, jak volám nyní:

Lidé, pospěšte, pokud je čas, žijte v upřímném pokání a napravujte se v době milostí, kdy s vámi mluví a jedná Kristus – Láska Boží. Napravte se než přijde velký soud.

Lidé mi nemohou říci: Neměli jsme čas vyvíjet dokonalost pro samou světskou práci, přípravu pokrmů, hledání potřebných věcí a hmotných prostředků, a proto jsme se nemohli stát svatými na Zemi v těle.

Kdyby mi to řekli, odpověděl bych:

Vím, že žijete v těle, které potřebuje pokrm i šat, nutí vás starat se o mnoho věcí a záležitostí. Vím, že potřebujete hmotné prostředky k uhájení místa na Zemi. Proto jsem vyměřil dost dlouhý čas, abyste stačili dávat tělu i duši. Vaše existence trvá již dlouhý čas, byla dříve než se Země ztvárnila do hmotné podoby. Již tehdy jste žili jako duchové bez hmotného těla, kteří mysleli a cítili, byli v duchovní činnosti, tvořili věci a tvary z jemných látek vesmíru.

Tělo jste si začali budovat až vaše duše byla porušená ve svém jemném složení, naplnila se rozpornými i rozkladnými silami. V tomto kritickém stavu potřebovala vytvoření ochranného obalu, který by zpevnil její ochabující sílu. Tělo z tvrdé hmoty ji na čas zachránilo před rozložením. Toto tělo ji však nemůže chránit stále. Podléhá proměnám a rozptýlení svých částic, a to pak je kritický stav. Nemůže-li duše vejít do mého Světla pro své narušení, hrubý vnitřní stav, je nucena opakovat vytvoření těla a v něm žít po čas, kdy je mimo mé Světlo, protože jí v něm nelze žít, jako rybě na souši.

Odedávna již žijete a již velmi dlouhý čas hřešíte, nejen jako tělesní lidé, ale i jako duchové bez hmotného těla. Nemůžete říci: Pane, mnoho na nás chceš, žádáš-li, abychom pečovali o duši a stali se svatými, když práce pro tělo žádá čas a sílu. Odpovím: Nepečovali jste o svůj stav, když jste ještě působili jako duše bez hmotného těla, tím méně za tělesného života.

Kárám-li vás, varuji a připomínám, že není čas ke zdržování se na cestě k Otci, pak proto, že brzy se naplní čas vyměřený vám k vývinu dokonalého stavu. Stanovený čas značně pokročil, vrcholí a již vstupuje na krajní hranice. Přijme Otec vaše omluvy a výmluvy, že jste žili na Zemi jen krátce, a proto nemohli dosáhnout svatosti své duše? Prodlouží vám čas?

Již od této chvíle Jej o to proste. Proste za prodloužení času pro vaši cestu k Otci, jste-li teprve na začátku, uprostřed či již na jejím konci. Vždy je u vás nebezpečí omeškání. Nevíte dne, hodiny ani minuty, kdy je nad vámi soud, v němž vás Otec zkoumá a soudí, jste-li již dokonale hotovi se vším, co vám uložil jako práci, úkoly určitého času a zda může již o vás říci: synové moji!

Nesplníte-li včas vám dané úkoly, ani oběť Beránka nedá z milosti spasení. Ona je pro duši, která v Krista nejen uvěřila, ale také Kristem žila. Těmto duším dává milosti největší. Zajišťuje trvalé spojení s Otcem, stálý pobyt v Jeho příbytcích, ve Světle, které živí i šatí a samo je nejkrásnějším místem k přebývání i k činnosti člověka.

42

Od toho času, kdy jsem mluvil k lidu přísně a káravě, mnoho se změnilo v lidském životě. Ne však tím, že by se lidé sami změnili a byli mnohem lepší a dokonalejší, takže by mi již nepůsobili zármutky. Já jsem změnil své chování k člověku: za slovo přísné dal jsem slovo vlídné a stal se nositelem Boží Lásky k člověku. Dovedete pochopit mou přeměnu? Tajemství Syna je zajisté velké tajemství Boha. Kdybyste však byli čistí, jemní a láskyplní, mohl bych vám říci mnohé, co je v mém životě zvláštní a co chápou dokonalí, moudří duchové. Protože nemáte náležitý stav, jste ponecháni v nevědomosti o mně. Maličko víte o Otci, ještě méně o Synu.

A přece znát Syna je nutným předpokladem, přímou podmínkou pro vstup k Otci do života svatého, krásného, pokojného i blaženého. Chce-li se člověk vrátit k Otci, musí být synem. Stane se jím, spojí-li se plně se Synem, se mnou. Dávám však ze svého synovství tomu, kdo ke mně jde, spěchá, dosáhne a se mnou spojí svůj život. Ode mne má člověk svou svatost, Boží synovství. Kdo je ode mne odtržen, ztratil své synovství. Kdyby je šel hledat až do hlubin vesmíru a v sobě vydobývat, nenalezne je, nevydobude si je a nedočká se ho. Jen ve mně je synovství člověka, ve mně se nalezne a ve mně žije od věků do věků.

Marně se namáhají ti, kteří usilují dosáhnout Boha beze mne. Mýlí se ten, kdo sám chce vejít k Otci, a proto si ukládá různé a mnohé posty, snaží se zvláštními úkony dosáhnout rychlého vzestupu do života Otce.

Pravím všem, kdo hledají Boha, po Něm touží, chtějí vstoupit do svatého Míru: Věřící v Boha živého, Ducha živého, upřímní a pilní, hledejte Syna, milujte Syna, který přijal jméno Ježíš Kristus. Bůh se stal Synem a jako Syn pracuje a zjevuje se všemu stvoření. Jděte cestou novou, cestou Božího synovství, a já, Syn, dovedu vás bezpečně, jistě a rychle do svatého Míru i do života láskou činného ve službách stvoření.

Cením si a vážím každého, kdo věří, že je Bůh, že je Otec, Duch nejvyšší a Pán života. Vysoce cením myšlenky jdoucí od člověka k Bohu. Přijímám je jako náhradu za mnohá lidská provinění a velké nešlechtnosti.

Avšak je nejvyšší nutné říci: Vy, kteří Boha ctíte, k Němu se obracíte a hledáte Jeho dílo, Jeho Moudrost a Lásku, vězte:

Bůh je Otec i Syn.

Bůh je Otec Svou Silou a Vůlí,

Bůh je Syn Svou věčnou, nekončící a nehynoucí Láskou,

Svým zjevným činem ve stvoření.

Čin Boží je poznatelný Syn. Otec je nezjevený. Syn je zjevený váš Bůh. Proto od těch časů, kdy člověk viděl Ježíše Krista zjeveného v těle, stal se pro člověka Bůh Synem, neboť v Něm se zjevil čin Boha.

Čin Boha, zjevený v Ježíši Kristu, je obnovení všeho, co je porušeno a hyne, ztrácí krásu, kvality a hodnoty. Čin Boží je Mesiáš lidu dávno zaslíbený těm, kdo Boha ctí, Jej hledají a milují, i když dosud jednoznačně neřekl ono slovo vzácné a toužebně očekávané člověkem dlouhý čas: Odpouštím...

Bůh nemohl lidem říci toto spásné slovo. Odpuštění je podmínka spásy a tu právě dává Syn, protože ji člověku vydobyl přijetím údělu hřešícího člověka – údělu utrpení. Utrpení je výkupné. Lidé za své viny mnoho trpěli. Výkupné lidí však nestačilo k tomu, aby změnilo odvěký zákon střežící život a trestající toho, kdo do života vnáší těžkosti, porušuje jeho božskou krásu, soulad a rovnováhu všech sil.

Trest je utrpení, a protože člověk žil a dosud žije v trestu, žije v utrpení. Nestačil však svým utrpením vyvážit všechny přestupky. Člověk by ještě dlouho trpěl následky svých vin, protože je oslabený, narušený, je v něm zhrouceno dobro až ke svému základu. Zasáhl však Boží čin vysláním Syna na pomoc člověku. Zachraňující Boží čin přišel v Ježíši Kristu.

Všichni hledající spásu Jej hledají. Naleznou-li Jej, naleznou svou duchovní obnovu, jsou vzkříšeni z mrtvých pro nový život v Bohu.

Všem hledajícím mír života říkám: Jděte k Synu. On dá mír. On má vaši spásu v rukou, neboť na ní sám pracuje tím, že spolutrpí s vámi. Jeho utrpení je naplněním míry trestů, které Boží zákon předepsal za zničení dobra a lásky, jehož se člověk dopustil a dopouští.

Pomoc Syna je nutná pro každého člověka. Bez ní je nemožné dosáhnout smíru s Otcem. Žádný člověk si jej sám nedobude. Jen ten jej získá, komu pomáhá Syn. S pomocí Syna se člověk může stát synem – svatým duchem, může vstoupit do Světla. Proto základem víry v Boha je poznání Syna Božího. Kdo nezná Syna, nemá správnou víru, moudré poznání Boha, nemá naději na dobré výsledky svého snažení a dosažení vyšších stavů. Jen Syn korunuje úspěchem námahu člověka při dobývání svatosti. Jen Syn zprostředkuje člověku spásu. Bez Syna jsou věřící v Boha jako poutník po strmých skalách bez záchranných lan, loď bez kormidelníka, lodivod bez kompasu. Dojdou takoví bezpečně a jistě k cíli? Takové putování je neúspěšné, zdlouhavé a marné. Cesta vytýčená, na niž se má dojít v přesně vyměřeném čase, vyžaduje pevné, rychlé kroky bez zdržování a váhání.

Chcete-li jít rychle a bezpečně k Bohu, bez nebezpečí zdržování i bludných cest, chcete-li putovat opravdově, upřímně, s touhou a co nejdříve dojít k cíli, toužíte-li po míru života v Bohu jako Otcí a přejete-li se s Ním jako s Otcem žít – pak je nutno hledat

cestu, na níž je Kristus vůdcem, ochráncem i pomocníkem člověka v jeho vnitřní slabosti, malověrnosti i zoufalství, kdy tělo slábne nebo duše ztrácí sílu v něm žít a vybojovat své vítězství.

45

V odpuštění člověku se skrývá mnohé tajemství. Vědět, kdy se mu odpouští a kdy je nutno podrobit se trestu, kdy je milostí od něho osvobozen, znamená znát tajemství lidského života v těle pozemském i bez něho. Až toto řeknu a zjevím lidem na Zemi, dám jim do rukou velkou možnost i sílu k vítězství nade vším zlem, které strhuje srdce člověka a zchvacuje do zajetí nízkostí, aby v něm nemohlo zářit Světlo Lásky, Světlo Života.

Čas pomoci člověku nastal od chvíle tajemné, v níž jsem se stal viditelným Tělem jménu Ježíš a Ono bylo posvěceno a vyvýšeno na jméno Boží. Lidé je poznali, uvěřili v ně a tím se otevřela cesta Boží pomoci světu.

Není však dána lenivým, lhostejným, aby je utvrdila v myšlence, že Bůh sám dobývá pro člověka slávu a čest, odpuštění a spasení. Radovali by se, že se nemusí namáhat, že Boží milost dá člověku, co mít má. S takto projevenou radostí se nespojují ani ji neví-tám. Je určitým nebezpečím duši, protože jí dává mylné představy.

Boží pomoc přichází k vyspělým, moudrým, pilným a snaživým, kteří vědí, že Bůh žádá na člověku práci, a jen pracovitým žehná a je odměňuje všestrannou péčí a přímou vlivnou pomocí ze svých zdrojů sil. Pro ušlechtilé úsilí a vytrvalé snahy i On klade nejvyšší obětní dar za spásu člověka.

Přišel jsem skrytě jako pomoc Boží k moudrým, duchovně příčinlivým lidem. Neví-děli mne a nepoznali dosud všichni. Jsem blízký jen těm, kteří si zaslouží Boží pomoc. Ti slyší poučení o spasení člověka, o Synu, který přišel konat oběť a po jejím navršení jí zachránit a proměnit svět.

46

Řeknu-li jasně: činite to a ono nebo varujte se toho a onoho – dávám již tím člověku svou pomoc. Poznání je velká věc v lidském životě. Jak může někdo rychle dojít k cíli, nezná-li k němu cestu. Bloudí a stále se vrací, odkud vyšel. Nalezení správné cesty umožňuje rychlé putování a dosažení kýženého cíle. Těžko se noha vyhýbá úskalí a srázu, neví-li, kde jsou.

Řeknu-li: střeďte se činů vyvolávajících hněvy bratrů, je v nich velká vina, neodpustitelně velké přestoupení zákonů života – upozorním-li, kárám a varuji, a bratři se dál hněvají a vyvolávají půtky, neklid a násilné smrti těla, nechávám je okusit ovoce nelaskavého jednání, myšlení a slova, aby poznavše je, více nežili v nelaskavosti a sporech.

Což jsem nevaroval, neřekl jasným Slovem: Člověče, varuj se zla a čiň dobro! –? Učiníš-li jinému zlo, bude zlo učiněno tobě, aby ses, když dobrovolně dobro nekonáš, naučil se je konat tím, že každý zlý čin přinese ti čin zlý, který na tobě vykoná trest za přestoupení Zákona Lásky. Kolik přestoupení budeš mít, tolikrát za ně budeš trpět, dokud zlo neodmítneš navždy a dobrou nezasvětiš celý život.

Tím ukazuji cestu, upozorňuji na nebezpečná místa skrývající v sobě hluboký pád. Má-li duše trpět, musí být někým a něčím zraněna. Zlo samo duši zraňuje. Nese následky nekonečných bloudění tmou ve velkém utrpení. V mém poučení je již pomoc člověku. Je přímou cestou, po níž lze jít bezpečně. Neponechal jsem člověka v temnotě, ale z ní jej volám varováním: Člověče, nehřeš, čiň dobro, miluj a pomáhej, pracuj a dbej o svou duši, aby byla ušlechtilá, moudrá, krásná, abych ji jako takovou vzal do své náruče jako když byla čistým dítětem božím.

Pomáhám člověku a budu mu pomáhat, pokud bude potřebovat mou pomoc, pokud nevstoupí po můj bok, k mé pravici, aby mě viděl skutečného, jak s ním mluvím, jedním o všech věcech jeho života – ne v tlumočení mých slov prostředníky, ale již přímo sám.

47

Varuji vás, varuji před hněvem. Je počátkem bratrovražd a ty jsou nejtěžším proviněním vtiskujícím na čelo zlověstné znamení. S těmi, kdo je mají, jedním jako s nepřáteli. Já život dávám a usiluji o jeho trvání, aby se rozmnožoval do krásy i slávy, dával rozmanitost, mnohost projevů, byl bohatý, rušný, stále nový, zvláštní a tajemný ve svých podstatách.

Kdo činí opak toho, co činím já, životy ničí nebo znehodnocuje, ruší je a hrubě napadá, zda není můj nepřítel? Já dávám, on bere, já posiluji, on oslabuje, já miluji, on nenávidí, já dávám dobro a on násilí a utrpení jinému. Není-li to nepřátelství tajně vypovězené nejen mně, ale celému životu? Kdo odnímá život svému bratru, sahá na život můj. Ten, koho hubí, sám si život nedal, ale onen život jsem dal já ze svého života, i jeho sílu a vědomí. Život není člověka – život je můj. Já ho člověku dávám a propůjčuji jako díl svého života ke spravování, k rozšiřování dobra a lásky v něm do všech prostorů vesmírů. Kdo hubí životy, zasahuje do mé pravomoci a přímo do stvořitelské práce; také do mého srdce i do mne celého.

Ve mně jsou všechny životy. Každý z nich zvlášť cítím a zvlášť v sobě vnímám. Ničí-li někdo život, jakoby sahal na mne, na mé tělo, na můj vlastní život. Ví takový člověk, co činí, uvědomuje si své zasahování do mého života, jeho zraňování, narušení, oslabení a tísně, do nichž mne přivádí?

Ano, kdo zabíjí bratra, i mne zabíjí, protože já jsem v každém člověku, který myslí, mluví, je schopný života živého, činného. Já jsem Duch přebývající v lidském duchu. Duch lidský žije na Zemi, a proto i já žiji na Zemi s ním v těle.

Kdo ničí tělesný život, nedopřává lidskému duchu, aby se v něm projevil, v něm pracoval a činil to, co je mu uloženo Otcem jako práce a úkol v určitém čase. Nedopřává-li lidskému duchu život v těle, nedovoluje ani mně, abych v lidském duchu a tím i v jeho těle působil na Zemi a tak do ní vnášel Světlo – Sílu, Moudrost a Lásku. Takto škodí celé Zemi, všem jejím obyvatelům. Nejvíce však sobě, protože si tím připravuje osud, v němž násilí bude stíhat násilí a posléze zabití prožije sám.

Než však pozná hrůzu a utrpení zabití, spatří své činy v pravé podobě. Uvidí se jako škůdce a hubitel bezpočtu životů, odpůrce Božích činů i jako můj nepřítel. Zajisté nebude lehkou záležitostí tomu člověku, až sám vystoupí z těla.

48

Lid Mojžíšův byl hněvivý a měl rád zbraně. Zbraní často používal také lid nevyučení Slovem, vedený jinými náboženskými cestami Zemí a jejím životem. Kdo však má přímé vedení mnou jako Slovem, je povinen přede všemi vynikat charakterem, úsilím o naplnění ustanovení Slova dávajícího napomenutí, poučení, připomínky i přímé zákazy, varování před mnohým, co lidem škodí a je před Bohem nečisté, hříšné a uvádí do temnoty ducha. Boží zákon platí pro všechny lidi, ať stojí v řadách pohanské moudrosti nebo jsou věřící v Hospodina.

Hospodin však je Slovo a kdo Slovo vyznává, má povinnost podle něho žít. Izraelští nežili podle Slova, sahalo po zbrani, a proto od ní hynuli, jí byla trápena i ničena jejich těla. Slovo jim řeklo: Cokoli učiníte jinému, bude učiněno vám. Oni však dál válčili, zabíjeli těla. Bůh znal tvrdost jejich srdce, a proto k nim mluvil a říkal: Toužíte po boji a chcete jej. Jděte tedy a bojujte, však poznáte jaký je boj a co s sebou nese. Až ho pozná-

te, budete se mu vyhýbat. Kdybyste nevěděli, co přináší člověku, nevzdali byste se myšlenky na boj, ale živilo ji ve svých srdcích dál a dál, až by se stal z vašeho srdce kámen. Kdybyste upadli do bezcitnosti, nemohl bych k vám přijít jako Mesiáš. A protože jste zvoleni za lid, k němuž má přijít Bůh jako Mesiáš, musíte se vyvíjet k jemnosti, již začíná vaše spása. Ve zlu vyvíjejte dobro.

Kdybych řekl: Nebijte a neničte své nepřátele – nezanechali by bojů, neodložili zbraně, nehledali mír. Uposlechl by, polepšili se, kdyby k nim byl Bůh jen přívětivý, vlídný a laskavý?

Mluvil jsem přísně a přece neuposlechl, jednali podle svého. Bili jiné, a proto byli bití také sami. Zabíjeli jiné a byli zabíjeni. Tím však velice trpěli. V utrpení ochabovala jejich prudkost a hněvy, tvrdost jihla, tělo umdlávalo a přestávalo volat po boji. Čím více trpěli ranami, slábla jejich zlá síla a oni odkládali zbraně. Jestliže jedno pokolení je odložilo, další je zvedalo již nerado. Tak se vychovával lid: v krvi, bědování a nářku rodil silnou touhu po pokoji a míru, po lásce bratrské.

49

Kámen není možné hladit laskavou rukou a říkat mu: Proměň se v prach, staň se pěkným tvarem. Kdyby se tak dělalo tisíc let, kámen by se neproměnil a nebyl by z něho prach. Jen náraz na něj působí, mocná síla jej drtí, pádné rány přetvářejí. Něžný květ se zajisté bere do rukou jemně a opatrně, aby se nezlomil, nepoškodil.

Jaký tvar, takové s ním zacházení. Jaký je život, tak k němu promlouvám. Život hrubého člověka potřebuje jiné slovo než život láskyplný. Kdybych něžně mluvil k hrubému, zdali by on na to dbal a mně rozuměl? Kdybych tvrdě mluvil k jemnému a láskyplnému, zda by se celý nezachvěl a nezhroutil, nebyl naplněn lítostí, že jej nemilují, jeho lásky nepřijímám? Kdybych trestal anděla za jeho činy lásky, byl by porušen řád a on by mě nemohl nazvat Bohem Lásky a pokoje.

Každému dávám takové slovo, pomoc i lásku, jakou si zaslouží. Je-li lid hrubý a tvrdého srdce, mluvím k němu o trestech a soudu, aby se zalekl a snažil se napravit, dokud je čas. Kdyby se neobával trestu, neuposlechl by něžného, jemného vybízení. Odvrátil by se a žil dál svou hříšností. Kdo je očištěný a zjemněný, zajisté se může nadít laskavosti a péče i velké lásky ode mne. Tomu neřeknu: Běda tobě, běda. Tomu řeknu: Příteli milý, čeho žádáš ode mne? Ty ode mne, já od tebe. Ty mne prosíš o pomoc ve věcech života a já na tobě žádám, abys vydával o mně svědectví, mluvil o tom, že jsem dobrý a láskyplný.

K dobrému dobrý, k milujícímu láskyplný. K hříšnému však přísný Bůh Hospodin, odměňující dobro a trestající zlo v každém čase, i tehdy, když působí a jedná Kristus a nade vším je Láska jako ochránce a přímlovce.

Láska je velká moc. Láska je Bůh. Ona byla ve mně i když jsem mluvil přísně: Běda tobě, národe, běda tobě, lide hříšný, vydán jsi soudům a jeho trestům, vydán jsi v ruce těch, kdo vykonávají tresty. Jsi a budeš vydán trestům, pokud se nenapravíš, nebudeš žít podle mých ustanovení.

Láska je nejen milování, ale také hluboká Moudrost. A Moudrost ví, že zatvrzelý hříšník nedbá slov lásky, je mine jako u svých nohou malého ptáčka, motýla či červíčka v hlíně. Mine je bez povšimnutí, protože jeho vědomí je otupeno a nezachycuje jemné dojmy, nedbá tichých jemných slov. Moudrost řídí mé Slovo k člověku. Ta ví, kdy je třeba pokárání, povzbuzení a kdy je možné člověku říci: Já tě miluji.

Pokoj miluji a pokoj přeji všem. Rád bych uklidnil lidský život, aby v něm nebylo tolik soužení a obtíží. Avšak dokud lidé sami nepoznají příčinu svých obtíží a ji neodstraní, nebude klidu v jejich životě. Jejich obtíže jsou proto, aby se vzpamatovali, začali přemýšlet, vybavovat se ze strnulého stavu ducha, do něhož je uvedl dlouhý pobyt v temných světech hmotných, zastírajících pohled do mého světa Světla a krásy, jenž se rozprostírá nad hmotným vesmírem. Bez obtíží nedovedli by si udržet vědomí o Bohu. Tím by se připodobnili k životu zvířat, neoživenému myšlením a slovem. Hověli by si v zahálce a nepravostech.

Není-li člověk vyvinut a vnitřně oživen jak náleží, aby se udržoval v dobrovolné kázni, čistém a jemném stavu, nemohou mu být odňaty obtíže; nelze jeho životu dát svatý, věčný pokoj a mír. Klid by byl jeho zkázkou, novým duchovním úpadkem a hrubost vnitřního stavu pokojným životem by se neodstranila. Naopak, duše by ztrácela i to málo, co si již vyvinula ve vlivu obtížných podmínek života, ona troška světla, kterou již má v sobě, by se ještě více ztlumila.

V každém člověku je skryta velká touha po životě. Chce-li žít a je-li mu postavena překážka do cesty, pak aby nezahynul, snaží se ji odstranit. Při jejím odstraňování se velmi namáhá, přemýšlí a pracuje. Jakmile člověk přemýšlí, duše oživuje, sílí, je schopna překonat obtíže. Proto těžké podmínky života chrání duši před úpadkem a zkázkou, před otupělým stavem v polovědomí, v němž by se mohla dopouštět velmi těžkých poklesků i hrubého porušení zákonů života.

Až se lidé vnitřně vyvinou do stavů dávajících velké schopnosti, hlubokou moudrost duchu, až se dostatečně zjemní a budou vědomě se mnou spolupracovat a vědomě se mnou se spojovat, pak bude v jejich životě věčný svatý mír. Pak se naplní i jejich touha po životě, protože nebudou více okoušet smrt těla, ale budou žít v neumírajícím těle, v němž duše může, sama stále mladá, věčně žít.

Pro vás, lidé, pro vás pracuji a namáhám se, abyste měli vše potřebné pro život, jeho práci, jeho lásku a stálé trvání. Moje práce je zvláštní, ne taková, jakou znáte na Zemi. Je vydáváním Lásky a Moudrosti životu, Vůle k činům, Síly, z níž se budují těla vám neviditelná i viditelná.

Odkud myslíte, že je vaše schopnost myslet a vytvářet v mysli plány nové práce a činů? Myslíte, že je to váš vlastní um? Ano, mnozí si myslí, že svou vlastní schopností dovedou pracovat a myslet. Jak jsou bláhoví, jak zaslepení, nevědomí. Tělo samo nemá sílu k pohybu, myšlení a cítění. Kdo hýbe tělem, myslí, mluví, je lidský duch. Ten se obalí tělem, aby mohl na Zemi viditelně žít a pracovat, aby mu bylo rozuměno.

Duch lidský je z mého Ducha. Má schopnost myslet a cítit, vnímat život, protože je stále spojen se mnou neviditelnou páskou, po níž přechází ode mne k němu všechno, co umožňuje projev v těle. Kdyby tato páska byla přerušena, lidský duch by ztratil příliv síly a byl by brzy hotov se svým rozumem i důvtipným přemýšlením. Kdyby toto přerušování se mnou trvalo delší čas, lidský duch by ztratil vědomí života. Hýbal by tělem, ale nemluvil, ani by nemyslel. Když nemyslí, neuvědomuje si, že žije. Tento stav je stavem těžkým. Trvá-li delší dobu, přestává vědomý život člověka a nastává život němé tváře.

Tento těžký stav nastal u člověka odtržením ode mne, porušením Otcova ustanovení o jeho životě a díle. Od tohoto porušení jde zkáza za zkázkou. Když se jedna stěna domu hrouť, následuje pád celého domu. Dnes jsou lidské duše v nebezpečí, že jejich odtržení ode mne jim přivede nízký stav života, že upadnou do života nevědomého a začnou opět dlouhý a těžký proces vlastního probouzení a ožívání, který již prodělali.

Dosáhne-li lidský duch oživení určitého stupně a na tomto stupni setrvá aniž by se vědomě se mnou spojoval, nejde ke mně, ale zcela se ode mne odvrací. Pak se i nejchytřejší duch sesune zpět na místo, odkud vyšel, do stavu naprostého nevědomí. Vyřadí se z řad duchů čekajících na spasení. Tím je před ním řada nových obtíží, zápas ze strany vnitřní i vnější o novou vzestupnou cestu.

Já přímo pracuji pro toho člověka, který je se mnou spojen a neporušil pásku mezi mnou a sebou. Tomu dávám proudy vědění, síly, dar moudrosti i citu, vůli žít pro dobro.

Kdo porušuje svazek se mnou, je ve velkém nebezpečí pádu do němoty nebo do ztráty rozumu.

Kdo zcela přerušil vztah ke mně a pásku vízící nás rozvolní, jeví se jako šelma v lidském těle, člověk posedlý ďábelským duchem konajícím na Zemi nejhorší zločin. Vidíte-li takového člověka, vyhněte se mu. Jeho činy jsou náhlé jako blesk a smrtelně zraňují tělo i duši. Zlo se v něm usídlí a odtud bojuje proti mně i každému, kdo se mnou je spojen, kdo dal svou duši dobru k přebývání.

Běda však tomu, kdo se propůjčil zlu! Ponese osudy zla od počátku až do konce, kdy ono bude napravovat a nahrazovat všechny škody způsobené životu.

52

Domov můj je mezi těmi, kteří mě milují. K těm přicházím potají, když mě nečekají a nevidí. Zasednu s nimi v kruhu těch, které oni sami milují jako přátele, jako svou rodinu. I rozroste se jejich láska, že nebudou ani vědět, proč se tolik milují, proč jsou u nich chvíle milé a tiché.

Já rozmnožuji lásku, vidím-li, že vstoupila do duše. Pak nelením a přispěchám k onomu člověku a přidám mu vrchovatou náruč k tomu, co již má v duši. Vytvořím milé místo pro přebývání lásky v člověku. Přebývá-li láska v člověku, přebývám v ní a s ní u člověka. Jeho dům je pak domovem mým, jeho stůl stolem mým, jeho přátelé jsou mými přáteli, protože ten, kdo miluje mne, se nepřátelí se zlými, ale vyhledává si sobě rovné, kteří také milují. Hle, splněná podmínka pro mé přebývání mezi lidmi, které má již brzy začít, aby se včas naplnilo všechno předpovězené o lidském životě, že on zvítězí nad zlem a na věky se spojí s dobrem.

Chcete-li svůj domov učinit milým, v němž nebude svárů a nepochopení, čekejte ode mne vyplnění svého přání. Není ve vaší moci vkládat lásku jiným do srdce, rozmnožovat ji u těch, kdo jsou kolem vás jako přátelé a rodina. Z našeho přátelství vzroste přátelství s těmi, kteří vás rádi vidí, s vámi mluví, rádi navštěvují váš příbytek.

Budete-li obklopeni lidmi milými, upřímnými, budete přijímat mnoho lásky a mnoho jí vydávat jim. Nebude to život krásný, hodný toho, abych jej s vámi sdílel ve všem, vždy a všude? Z takového života vzejde světlo, k němuž budou přicházet mnozí duchové vám neviditelní, aby ze světla a tepla vaší lásky zahřáli svá srdce dosud chladná a lhostejná ke všemu, co vydává, vyzařuje vnitřní teplo, klid a mír. I stanete se učiteli lásky pro mnohé duše již zde na Zemi. Život váš sám bude školou a vaše skutky, myšlenky, city i láskyplná, vlídná a milá slova budou učiteli těch, kdo promarnili svůj život v činech sobeckých, nedobrých i zlých, a nyní chodí od domu k domu, neviditelní lidem, a hledají to, co ztratili – lásku a moudrost ducha.

Proto znovu pravím: Bratr bratra povede, bratr bratra vyučí podle toho, jak sám bude ode mne vyučen ve svém duchu v člověka moudrého, laskavého, v pomocníka slabých, dosud bloudících tvorů.

Nemůžete si uvědomit, kdo jste byli a co dělali, než jste vstoupili jako nemluvnátka na tento svět. Nikdo z lidí neví, kdo byl a odkud přišel, žil-li dříve nebo teprve od chvíle, kdy spatřil zemské světlo a stal se živým tělem. Vy nevíte, ale já vím. Chci vám o tom říci, abyste nebyli v pochybnostech a dohadách, kde se váš život pojednou vzal, jak se stalo, že jste na Zemi, zda jste tomu chtěli, či si to nepřáli a zdráhali se, nebo proto, že vaše rodiče chtěli mít děti, které by je milovali a byli jim pro radost.

Těžká odpověď pro toho, kdo nezná tajemství lidského života. Kdo z lidí však je zná? Neznají je ani ti, kdo se domnívají, že vědí, kdo je Kristus. Neznají-li sebe, jak by mohli znát mne? Nevědí ani, co sami jsou a zda umírá tělo bez duše nebo duše s tělem, a kdo je to duch člověka, jak se projevuje a čím působí.

Dosud jsem člověku na Zemi neřekl: Jsi ten a ten – jsi jen duch – jsi jen duše – jsi obojí – jsi můj syn – jsi syn Otcův – jsi zplozenec hmoty – jsi bytost duchovní...

Otcové učili, že Bůh stvořil člověka. Ale což Otec stvořil hříšníky, duchy lidské nenávidějící, hubící jeden druhého, nepřející si života na Zemi? Kdo dal člověku cit nenávisi, když Bůh nenávisť nezná, v sobě ji nemá? Odpovíte mi podle svého poučení: Dábel vnukl člověku zlo a on je do sebe přijal, začal jím žít a konat.

To je pravda. Dobrým byl člověk učiněn, ale dobrým nezůstal. Je jiným tvorům pro pohoršení, je i pokušením ke zlu, špatným příkladem života. Jak z dobrého se mohl stát zlým? Stal se takovým, neboť šel za špatným příkladem života, nešel Světlem, ale dal se cestou tmy. Otec postavil člověka do Světla, ale on šel raději tmou, protože mu byla dána velká svoboda v jednání, měl možnost vidět všechno, co život dává k prožívání. A tak když uviděl špatnost, oblíbil si ji, napodoboval a vytvořil z ní způsob života.

Cesta nesprávného, špatného života je naplněna tmou, a proto nebezpečím pro každý krok. Jsou na ní jen špatně se chovající, kteří nesmyslejí dobře s člověkem a připravují mu nehody a léčky. Jde-li člověk tmou, potkává takovéto pocestné. nedaří se mu mezi nimi dobře, a tak bude, dokud nevstoupí do cesty Světla. Lépe se mu nepovede ani v budoucnu, neodvrátí-li se od temné cesty a nepůjde-li ke Světlu, v němž není záludnosti, všechno je zdaleka viditelné, že lze každému nebezpečí se zdaleka vyhnout.

Cesta ze tmy ke Světlu není snadná. Říše temna nerada propouští své zajatce, nechce ztratit služebníky, nástroje k práci rušitelů všeho krásného v životě. Chce-li někdo ze tmy ke Světlu s dobrým, upřímným úmyslem, pak první jeho kroky vedou k zemskému životu. Země je místem obrácení cesty člověka od tmy ke Světlu, od zla k dobru, ze záhlavy k práci, od pokažení k napravení, od smrti k Životu.

Každý, kdo se do Země zrodí jako nemluvnátko, je lidský duch hledající Světlo, toužící se očistit a napravit, zdokonalit a zušlechtit, toužící po Bohu, po Otcí, Jeho krásných, čistých příbytcích, po všem krásném a radostném, po věčném pokoji a míru. Země nemá věčný mír ani nepomíjející krásu. Avšak cesta k těmto vrcholům života vede Zemí, přes její bolestný život v těle.

Proto není lidský život, který by nebyl dříve žit než se objevil na Zemi. Země není počátkem života člověka, ani jeho koncem. Je jenom počátkem napravování se toho ducha, který hřešil proti svému Bohu a před svým Bohem, a jde do Země prokonat pokání – utrpením a nesnáze, které podstupuje, získat odpuštění a smír.

Na Zemi nežijí duchové dokonalí, ale vždy takoví, kteří se teprve dokonalosti učí. Učit se dokonalosti znamená žít mezi trnám, být mezi vlky a hady, stát mezi nepřáteli, kteří nemají slitování se zajatým, žít v ohních, jejichž každá jiskra duši pálí a probodává až do kořenů bytí.

Zajisté se suché a neužitečné stromy a keře házejí na oheň, aby nerušily pěkný vzhled polí, zahrad i lesa. Má-li člověk v duši věci neužitečné, také je vydává ohněm ke spálení. To, co je potravou pro oheň, shoří do prachu, nespalitelné se uchová. Oddělí se tedy v člověku užitečné od neužitečného jako zrní od plev a objeví se člověk, jaký vpravdě je.

Toto shledávání užitečnosti člověka se děje, když člověk opustí Zemi a odloučí se od těla. Tento den je uhasnutím ohně, v němž žil. Tento den soudí jeho popel i to, co se v duši nespálilo, bylo v ní ryzím stříbrem i zlatem. Zůstane-li hodně popela i mnoho ryzích kovů, pak člověk ten žil na Zemi tak, jak měl žít. Pak je zřejmé, že zlo v sobě přemáhal, je již docela přemohl, vyvíjel v sobě dobro, že vyšel ze tmy do zářivého Světa.

Dobro je světlo, a kdo si je v duši rozvinul a jím žil na Zemi, je volán ze tmy do Světa, když přijde chvíle jeho rozloučení se Zemí.

Utrpení je oheň pekelný. Vidíte-li člověka velmi trpícího v duši i v těle, pak vězte, že byl vržen do pekel, aby v nich poznal život hříšníků, provinilých proti zákonům života. Kdo ruší zákon, propadá trestům, aniž bych mu přímo řekl: Jdi do pekel!

Porušením Zákona Lásky vstupuje člověk sám mezi ty, kteří jako on jej ruší. Vstupuje do říší duchů temnoty. Avšak nevstupuje v ně jako pán těchto říší, ale jako jejich služebník. Je-li někdo služebníkem u pána, který nezná pojem láska, jak se může mít? Může být zahrnován laskavostí? Může se nadít milého jednání a laskavých slov? Taková slova má jen láska. Ta je ze sebe stále vydává. Není-li lásky, není vlídnosti ani mírnosti, není milých slov těšících toho, k němuž jsou promlouvána. Vstoupí-li člověk do říše, do světa a života, v němž není láska, co může očekávat? Pán těchto říší se ještě neprokázal jako duch lásky a pokoje. On je pánem Země, tohoto světa. Vy, jste-li na Zemi, jste v jeho moci a vlivu. Jak se chcete mít?

Nereptejte nikdy na utrpení. Okamžikem vstupu do těla jste utrpení propadli jako pekelnému ohni, který člověka zcela propálí, přetaví jej v ryzí kov, aby se vnitřně zpevnil a bylo opravdu spolehnutí na jeho slovo, řekne-li: Pane, odpusť mi, prosím Tě, odpusť mi, já se polepším a budu žít tak, jak Ty žádáš a člověku stanovíš. Nereptejte. Vždyť člověk sám se odsoudil k utrpení v tu hodinu, kdy začal žít ďábelským způsobem a v něm setrval po tak dlouhou dobu, po jakou koná zlo a svým životem se připodobňuje padlým duchům, jimž jsem řekl: Odejděte ode mne.

Jsou i takoví, kteří nečiní zlo, a přece na Zemi trpí, kteří dobro činí, dobrem žijí, ale doposud se neradují a nežijí v pokoji. To jsou miláckové moji, kteří přišli do Země, aby pomáhali bratrům ke spasení. Opustili Nebesa pro dobrovolné služby lásky těm, kteří lásku nemají, ji neznají a žijí proto všude tam, kde jsou rušitelé mého pokoje i veškeré lásky života. Proto i oni často sestupují do pekel.

Jsou i takoví, kteří, ač nečiní zlo, nekonají ani dobro. I tito trpí, aby se dobro konat naučili.

I takoví trpí, kteří nečiní zlé a konají dobré, ale jejich dobro je nedostačující, malé a slabé přede mnou jako novorozeně sotva hýbající rukama.

Ti, kteří dříve byli nedokonalí a nyní se zdokonalují do vysokých stupňů, trpí nejvíce, aby získali korunu slávy svatých.

Naléhám stále: Nežijte na Zemi marně. Nežijte jen pro tělo, žijte pro duši, pro její budoucí život. Jak budete žít na Zemi, tak budete žít mimo ni. Budete-li včas pamatovat na to, proč jste přišli žít na Zemi, budete se snažit ze života na Zemi vytvořit si duchovní poklad.

I v utrpení je nutno pamatovat na jeho příčinu, poznat ji, pochopit a neprotivit se, přichází-li zas a zas v jiných a jiných podobách, ale čelit všemu pevnou vnitřní jistotou, že ono vám vždycky přinese rozkvět duše, zušlechtění a tím přístup ke mně. Záslužné utrpení není to, které se trpí za hřích, ale jen to, které vychovává, učí, vede ke Světlu, dává jiným krásný příklad, ukazuje nejkratší cestu do Otcovy milosti a je i připočteno k utrpení mému v oběti za hříšný svět.

Prožijete-li svůj život na Zemi dobře, pak čekejte den smrti těla ne s obavou, ale jako toho, kdo přichází vás vysvobodit a dát volnost duši, aby nebyla jako pták v kleci vězněný, ale vzlétající každé chvíle do výšin světla.

Nedobry život nese po smrti tělesné těžkosti. Nová porušování Zákona Lásky, jichž se člověk dopouští na Zemi, přivádějí duši do blízkosti duchů temnoty, avšak v horším jejím prožívání. Pokud duše byla v těle, neviděla je. Jakmile z těla vystoupí, dívá se na ně přímo tváří v tvář. Zajisté pak nemá radost, odpočinutí, pokoj ani světlo, ale jde vstříc novým utrpením pro svou nenapravitelnou nedokonalost.

Toužíte-li po odpočinutí, které nese klid a mír duši i pokojné cesty po odchodu ze Země, pak nyní, kdy jste v těle na Zemi, pracujte co nejpilněji na své duševním zúšlechťování, zjemňování a vývinu vnitřní skryté krásy.

Duše lidská je jako seménko překrásné květiny, krásnější než lilie, vonnější než růže. Kdo se o toto vzácné seménko stará, je ošetřuje každý den, zalévá a pečlivě vytrhává všechny plevele kolem ní se rozrůstající, brzy se dočká, že ze seménka vzroste krásný, vzácný květ, že se člověk rozvine do krásné zářící bytosti, která všude šíří světlo a jas. Nestalo se ještě, aby pole samo sobě ponechané vydávalo dobrou úrodu, velký užitek. Nestalo se ještě, že by zahrada nepěstovaná, nezalévaná, byla krásným obrazem na pohled. Všude je třeba přiložit ruce k dílu, má-li život mít svůj náležitý tvar, krásu i užitek. I z nejhrubších kamenů lze vytvořit stavbu, z prostého písku a hlíny užitečnou věc.

Jen pracuj, člověče, namáhej si mysl, namáhej si cit a poznáš, kdo jsi a co je v tobě za skryté vlohy a přepodivné krásy. Já, Bůh tvůj, mnoho jsem ti dal. Ale ty to necháváš bez povšimnutí ležet v nitru, aniž by ses staral o to, jak je v tobě a co je v tobě; je-li jen hmota, či zda jsi velký mocný duch, schopný úžasného rozmachu i tvůrčí práce, zda dáváš životu lidí i Země světlo i krásu, nebo nemáš v sobě nic, co by mé oči na tobě nalézaly k potěšení. Pracuj, pravím ti, pracuj, abys našel odpočinutí ve chvíli, kdy ti řeknu: Vyjdi z těla a vstup před můj soud, abych odměnil tvé namáhání odhalením tvého vnitřního světla, tvé vnitřní krásy, již jsi v sobě sám zbudoval za mé pomoci.

Budeš-li krásný, řeknu ti: Synu, pojď ke mně. Najez se, napij a odpočiň.

Budeš-li ošklivý, řeknu: Odejdi k těm, kteří jsou stejně oškliví.

A nebudeš-li ani krásný ani ošklivý, ale budeš mezi těmi dvěma jako dítě s jednou tváří umazanou a s druhou bílou, řeknu tobě: Jdi se umývat tam, kde se umývá nečistota duše. I budeš velmi zarmoucen sám nad sebou, žeš tak nepozorně sám sebe umýval, nepečoval o svou vnitřní krásu. Těžkosti tvé se tím opět prodlouží.

Duch můj jsou výšiny nedozírné, jejich vrcholky nespátří, kdo je jako tělo umírající, jako tělo ze Země. A přece člověk musí ke mně putovat, snažit se hledět na vrcholy, vždy vzhůru k výšinám. Dokud bude v těle, neuvidí mé Světlo v celé jeho síle, plnosti a kráse. Nebude mě vidět.

Právě to, že jsem nedostupný člověku v těle, odvrací člověka od úsilí získat si vnitřní krásu a učit se mým věcem. Učí-li se mým věcem, z nichž je složen život těla i celá Země, dočká se brzy výsledků. Přesvědčí se o těch věcech a pochopí, že opravdu jsou a vázány k sobě poznatelným a zjistitelným řádem. Člověk se nepřesvědčí o mně, pokud žije v těle. Do konce svého tělesného života si není jist, zda to, čemu věří, je pravá skutečnost. Pro nemožnost přesvědčení se odvracejí se lidé od duchovní práce; zdá se jim bezvýsledná.

Proto říkám, že duchovní práce vyžaduje velký sebezápor rozumu. Ten si vždy žádá jistotu o věcech. Takový je, takovým byl učiněn, aby byla ztížena cesta lidí ke mně i poznání mne. Tělo brání duchu, aby mne poznal. Pro tělo mne lidský duch nevidí ani neslyší. Jak má uvěřit, že jsem? I když však nevidí, neslyší a nemůže se přesvědčit o mně jako o Kristu živém, skutečném, i když nedohlédá na vrcholy života, kde žiji a pracuji, přece se musí poddat víře ve mne celým srdcem a žít tak, jakoby se sám, vlastní zkušeností o mém životě přesvědčil.

Život v těle je velká zkouška víry ve mne, avšak ten, kdo v ní obstojí se zdarem a žije jakoby se přesvědčil, že jsem, a proto se snaží ze všech sil učinit všechno, aby mohl ke mně přijít a se mnou žít po odchodu ze Země, je mi velmi vzácný. Toho vítám s radostí a řeknu mu: Vstup na horu svatosti mé, tam, kde je Světlo, abys viděl a přesvědčil se o mně. Až se přesvědčíš, potvrdí se tvá víra a tobě se ulehčí, protože tě nepošlu žít tam, kde se víra zkouší, ale kde je zjevný život ducha. Jdi žít ve svém duchu a ne již v těle. Jsi již dostatečně vyzkoušený, že jsi ve mne věřil, protože tvůj život byl samé úsilí o svatost duše.

Mými slovy se v něm probudí radost, že žil v těžkých zkouškách víry a dobře v nich obstál, že žil, jakoby se sám přesvědčil o životě svého ducha i o mé skutečnosti. Žít, jakoby se přesvědčil o mně, je žít svatě, protože ten, kdo se přesvědčuje o mně, pozná velkou svatost. Vidí-li někdo svatost, touží, velmi touží sám ji mít, aby mohl žít v onom krásném světě, kde žiji já se všemi svatými duchy. Když touží, tedy se snaží, usiluje a pracuje pro duši, aby se mi zalíbila a já si ji u sebe již navždy ponechal.

I poznán je každý ve mne věřící. Plná, pevná víra vede ke svatosti života, je-li o ni náležitě pečováno, pro ni usilovně pracováno v celém zemském životě. Takový je poznán a po zásluze odměněn.

Komu zjevím sebe v den smrti těla? Jen tomu se zjevím já, Kristus, Bůh Lásky a Dobra, kdo na mě jako na Boha Lásky a Dobra myslel, ve mne věřil a podle mne žil. Mnozí věří ve mne jako v Boha Lásky a Dobra, ale sami dobro a lásku dosud nepovýšili na jediný nejvyšší zákon svého života. Zaslouží si, aby je Lásky oslovila a zjevila se jim v té době, kdy končí život na Zemi a vstupují svou duší do jiného světa?

Já jsem zákon Lásky a Dobra. Kdo tento zákon neuznává, ani mne neuznává, byť stále říkal: Kristus je... Zákon Lásky uznává ten, kdo jej ctí, komu je nedotknutelný, svatý, a jemuž je příkazem života dobrovolně a radostně přijatým. Kdyby člověk stokrát řekl, že Kristus je a věřil v to pevně – dokud nenaplní Zákon, jímž je i můj život veden, potud Bůh Dobra a Lásky je mu vzdálený, neukáže sebe sama, neřekne člověku: Člověče, zde jsem já, Bůh tvůj...

Může se sice omlouvat, že mne ctí, ale já mu řeknu: Nevíš, že Kristus je Láska a ctít Krista znamená ctít lásku, dobro, pokoj a mír? Ctil jsi tyto věci ve svém životě a dával jsi jim nejlepší místa v srdci, pomáhal jsi jim vstoupit do života lidí na Zemi?

Začnu-li takto mluvit k člověku, pak s ním nemluví jako Láska, ale jako Soudce přísně střežící zákon pro ochranu života a na pomoc všem.

Zjevují se tomu, kdo ve mne uvěřil, avšak tak, jak si zaslouží mne spatřit. Miluje-li mne i jiné, uvidí mne jako Lásku. Je-li dobrý a čistý, pozná mne jako dobro. K pokojnému přijde Pokojný, ale k tomu, kdo všechny tyto svatosti nemá, přijde Soudce. Samolibý nebo pyšný na svou víru bude překvapen. Bude zarmoucen lenivý a vlažný, který se nepřičiňoval, aby měl svatost v duši. Ustrašen bude ten, kdo se velmi prohřešoval proti lásce, dobru, pokoji a míru. S ním započne soud.

60

Kde je ona zaslíbená země, do níž se putuje přes moře a poušť? Moře – to je život prožívaný ve tmě ducha. Tma ducha je stav, kdy duch žije jen pro tělo, nevěda nic o mně ani o životě vyšším, o životě bez utrpení a smrti. Poušť v mé obrazné mluvě je stav bezmocnosti člověka, který pro svou vzdálenost ode mne je ponořen do těžkého stavu bolesti duše i těla, z něhož mu nikdo nepomáhá, který musí prožívat sám a sám.

Každý, kdo nastupuje svou cestu do země zaslíbené, musí prožívat tyto stavy. Musí projít tmou, velkými mukami. Odtržením ode mne vstoupí do tmy. Tma, do níž vstoupil, je jeden velký svět, v němž pracuje zlo. Tento svět zajme člověka a dlouhý čas jej v sobě drží jako zajatce. Kdo chce z tohoto světa odejít, musí prodělat těžké boje s duchy temnoty, kteří střeží každý jeho krok, každé hnutí. Spatří-li u člověka – svého zajatce – unikání, touhu po životě krásném a čistém, postaví se mu do cesty a nastane velké potýkání, velký boj.

Cesta přes moře je cesta ze tmy, dlouhá, předlouhá. Ta není hotova za jeden den ani za jeden rok; trvá celý lidský život. Kdo přejde šťastně hranici tmy, vstoupí na břeh jiného světa, jiného života, v němž mu svítne na cestu jméno Bůh. Ještě však není zdaleka hotov se svým namáháním a putováním do země zaslíbené. Na břehu moře jej čeká poušť, dlouhé období očišťování duše v utrpení. Teprve potom, až duše se nechá vést mým Slovem a počne žít životem čistým a dobrým, má naději, že vstoupí na místa posvěcená, do země zaslíbené.

Země zaslíbená člověku je Láska Otcova. Do ní vejít a v ní žít je cíl putování člověka přes moře a poušť, bojem a namáháním, vyprahlostí a žízní duše, která je jako půda nezalévaná, nekypřená, neoživená vzešlými semeny bylin, květin, stromů a obilí.

Dívám-li se, lidé, na vaše putování, líto je mi vás všech.

Lituji vás, kteří jste dosud v širém, velkém světě tmy, v zajetí ducha temnoty.

Lituji vás, kteří z něho vycházíte, protože vás čeká cesta mořem, vodami hřichu a zla, bojem s obyvateli temného světa, kteří vás nechtějí propustit přes jeho hranice.

Lituji vás, kteří jste již z moře vyšli a vstupujete na poušť, ve stav utrpení duše i těla.

Lituji vás, kteří z pouště vycházíte, protože poslední kroky z ní jsou nejtěžší.

Lituji vás všech.

Kdybyste však měli ještě větší namáhání a obtížnější putování do země zaslíbené, do Lásky Otcovy, přece je to všechno málo. Kdo do ní vstoupí, nikdy se neohlédne zpět po místu, kde trpěl a namáhal se, bojoval s protiventstvím, kde plakal a úpěnlivě prosil o

pomoc. Neohlédne se. Každá vzpomínka na prožitá utrpení přináší mu zahanbení, že tak nepatrně, tak málo se zasloužil o svůj nový ráj.

61

Překážky jsem dal na cestu k ráji vám, kteří jste z něho odešli svou vinou. Kdo se jednou Lásce zpronevěří, ji zradí, od sebe lehkovážně odhodí, těžko ji získává zpět jako oblažovatelku života, krásu své vlastní duše. Láska je příliš svatá, krásná a vzácná než aby se s ní zacházelo jako s hračkou či předmětem málo užitečným.

Bojujete o lásku již dlouhý čas, abyste věděli, že není lehké a snadné znovu získat ráj, žít v Lásce a nesmírném štěstí. Protože vím, že ráj se vydobývá v úporném boji s temnotou, že i láska již v srdci zrozená prochází přísnou zkouškou věrnosti a stálosti, znovu vám říkám: Bojujte, pracujte, snažte se, vytrvejte, vydávejte ze sebe city krásné, dobré a vzácné na znamení, že jste se naučili lásku ctít, ji vyzvedat z nízkého místa, kam jste ji odložili, odhodili tenkrát, kdy jste opouštěli ráj.

Projevte pevnou a stálou věrnost, dejte plně lásku Lásce. Veďte dobrý, vytrvalý boj o vydobytí si mé i Otcovy Lásky, o získání lásky všech bratrů vám známých i neznámých, kteří, až vstoupíte ke mně, budou vás velmi milovat. Váš boj není bojem zbraní, jaký zná svět. Je to přemáhání zlého a všeho pokušení odvádějícího z pravých cest na cesty nepravé, které nekončí rájem, ale oklikou se vracejí zpět, odkud vyšly – ze světa, v němž panuje duch temnoty. Váš boj je také probuzením života, který je ve vás jakoby mrtev, uváděním v něj dobra a lásky, krásy duše, moudrosti ducha, světla jich všech.

Tento boj svatých věcí Lásky se odehrává již na hranicích samého ráje, protože vstup lásky do vaší duše je vaším příchodem na práh jeho svatých zářících skutečností. Vězte: Až ke hranici ráje sahá moc nepřítel. Pokud budete jen na hranici, vždy bude ve vaší duši ještě boj.

Já jsem práh ráje i on sám. Jen plné spočinutí ve mně uvede vás do ráje, kde přebývají všichni milující, všichni svatí synové Boží. Kdo však ve mně spočine? Jen vítěz nade vším zlým, nad nepravostí i nedokonalostí duše, nad překážkami její cesty do ráje.

62

Mnoho radosti dávám těm, kteří mi působí radost. Avšak to, co dávám já, nemá podobu světa. I radosti, které dávám já, jsou jiné než má svět. Učte se je vidět a znát vy, čekající na jejich příchod. Radosti, které jsou ode mne, působí jako balzám na rány, vše v duši i v těle hojí. Dávají ony tiché chvíle, kdy vaše myšlenka ke mně zaletí, dotkne se věcí svatých, které nosím ve mém srdci jako převzácné perly.

Nemám je tam pro sebe, ale pro všechny toužící a hledající Světlo, Krásu, Lásku, Moudrost i krásné bytí v míru a pokoji. Těm je rozdávám a vkládám na skrytá místa, jež lidské oko nevidí. Vkládám je až na dno duše. V okamžiku tiché vroucí myšlenky na mne otvírám pro vás náruč a vycházím k vám se vzácnými dary. Do mysli vám vložím tichý mír, na rty jemné, vlídné slovo, do srdce láskyplný cit. V nitru se neslyšně ozve dobrá rada, povzbuzení i útěcha. Tichá radost se vás dotkne a vy uklidnění vnímáte sílu k uloženým úkolům. Jdete dál a blíže ke mně, vystupujete výš a výš.

Svůj výstup nevidíte, ale já ano a velmi se z něho raduji. Z mé radosti vzchází radost vašeho srdce i vědomí, že váš život má velký cíl, že pracujete se mnou na sobě a společně stavíme nového člověka – obraz mne. Toto vědomí stačí k naplnění vašich pozemských dnů až po okraj jasnou nadějí, pokojnou, avšak velmi pilnou duchovní prací.

Vy, kteří mne upřímně, vytrvale a vroucně voláte: Pane, přijď k nám a uveď nás do místa pokoje a Lásky – vy se dočkáte mého příchodu a svého vstupu do ráje.

Vy, kteří voláte vroucně a s touhou v srdci po svatých věcech života, aby již přišly k vám, daly spočinutí ve mně – vy jste již na samé hranici ráje, protože končí váš boj.

Avšak vrcholící boj je nejtěžší. Ten s konečnou platností rozhodne o vás, jste-li synové hříšní, nebo synové svatí – moji, nebo ducha temnoty. Rozhoduje-li se o tak vážných a důležitých věcech, nelze, abyste žili klidně, neprožívali velká protivenství. Ten, který vás navždy opouští, ztrácí vládu nad vámi. Vidí-li vás blízké mé otevřené náruče nebo již spěchat rychle na cestě k ní, snaží se znesnadnit, prodloužit vám poslední chvíle zápasu s ním. Dokud jste v jeho světě, stále vás zdržuje, tvoří překážky a spojení se mnou oddaluje do nejzazší meze. Tak je tomu až do poslední chvíle pozemského života. Pokud je duše v těle, zápasí se o čas, o každý den i hodinu oddělující vás ode mne.

Čím dříve se člověk spojí se mnou, tím lépe pro něho, protože se mnou je silný a statečný v každé hodině zápasu, stojí pevně a vítězí. Nezajišťuji však předem nikomu místo u mne. Vyvýšení nebo snížení své má každý ve svých rukou. Podle přičinění, výsledků práce, zdaru konání a hloubky svého zušlechtění dostává člověk ode mne odměnu. Jako každý pracovník na Zemi u přiděleného díla ukazuje svou dovednost a tím právo na vyšší mzdy, tak si člověk čestně a nesnadně dobývá své duchovní kvality, postavení a uznání, místo po mém boku, život v krásných příbytcích duchovních.

Vnitřní stav člověka zařazuje jej na místa působnosti v době současné i pro budoucí věk. Toto ustanovení je pevným rozhodnutím, které přetrvává i život Země a dál bude řídit věci člověka i postaveného před mou tvář a k mé pravici. Hodnoty života střežím přísně a stavím je vysoko, aby je všichni jako já uznávali za určovatele významu věcí i živých duchů.

Čas je velmi vážný činitel ve vašem spojování se se mnou na cestě ke mně a se mnou k Otcí. Nemůže vám být lhostejné, kdy přijdete ke mně, kdy se mnou k Otcí. Strachujte se, abyste nezmeškali hodinu, kdy vydávám zvlášť velké milosti ke snadnější cestě, k rychlejšímu postupu a rozvinutí vnitřních sil pro včasné a vítězné skončení boje se zlem. Neznáte hodinu, v níž se otevře svatyně svatých, stánek Lásky, aby ona z něho vyšla na pomoc těm, kteří na ni neustále myslí, po ní celým srdcem touží, jí dávají nej přednější místo v řadě hodnot a krás života.

Láska je nejsvětější svatost Boha, která vstupuje do životních dění v čase nejtěžších zkoušek mně věrných, aby jim dala ze sebe část své tajemné moci umožňující dosáhnout spojení se mnou a tak vstoupit do řad moudrých a svatých duchů, kteří slyší mé Slovo a nazírají do hlubokých pravd a vědomě vnímají mou skutečnost v činu i Lásce nejvyšší.

Je doba nejtěžších zkoušek, kterým jsou moji věrní podrobena, aby osvědčili svou vyspělost. V těchto krutých chvílích je vám blízko má Láska spěchající na pomoc. Tato pomoc je očím neviditelná, ale duše ji vnímá a přijímá jako Boží zázrak. V ní se rozroste víra a v srdci láska ke mně do velké síly a krásy. To duši umožní vstup do nebeských bran, do mé blízkosti. Ze spojení se mnou vzejde duši život po mé pravici na místě nejsvětějším.

Láska nevychází na pomoc člověku vždy, pouze čas od času, jak se člověk rozvíjí a vnitřně vyspívá z nemluvnátka v dospělého, vždy v čase vážném, kdy končí jeden den tvoření, začíná nový a z člověka se stává syn Boží. I nyní je čas hodnocení lidské vyspělosti. Láska vychází vám na pomoc, protože člověk prochází velkou bouří; nejen člověk

v těle Země, ale i žijící mimo ni jako bloudící i navracející se do pravého otcovského domu.

Všichni, všichni jsou zkoušeni. Ti, jimž Láska nepomáhá a pomoci nemůže, protože jsou příliš zaujati světem nebo příliš hřešili tělem či byli chladní a vlažní, jsou v nebezpečí, že zmeškají příhodnou hodinu, kdy mluvím laskavě, otcovsky a Láskou dávám svou pomoc. Bez mé pomoci Láskou bude těžký krok dál, bude i oddálený příchod k Otcí; tím i místa, na nichž jsou svatí láskyplní duchové ve věčném Světle.

Toužíte-li a voláte: Pane, uveď nás do pokoje a míru. Pane, přijď již k nám – pak pospěšte k Lásce, abyste od ní obdrželi pomoc a včas vešli do mého Království.

65

Nebudete již sami v těžkostech na cestách životem, vy, kteří jste prokázali věrnost dobru a lásce i v podmínkách těžkých a v čase, kdy láska byla odhozena, snížena, a nenávisť vyvýšena, nastolena na Zemi.

Vyslal jsem anděle, aby s věrnými žili po tu dobu, kdy budou v posledních ohních zkoušet ryzost své zbožnosti, oddanosti Bohu v Kristu. Vyšli jako strážci dobrých čistých duší a jdou tam, kde na Zemi září světlo. Září jen v lidských srdcích naplněných láskou. Moji andělé si nespletou cestu a nevstoupí do tmy. Světlo je jejich domovem a oni jdou k němu, aby mohli na Zemi žít, protože ve tmě by zahynuli jako v mrazu květy.

Rekl jsem jim:

Jděte a pomozte zakotvit Světlu na Zemi. Kde je světlo jako malý plamének, přilejte do něho oleje, aby se rozžářilo a v duši bylo více tepla. Kde je již silný a velký plamen, tam oleje nepřidávejte, ale vezměte z něho a dejte na místa, kde jsou jen malé jiskřičky, aby se i ony rozhořely a bylo tak světlo všude, kde je víra ve mne. Těm, kterým vezmete paprsky z jejich rozžářeného světla, dám sám ze Světla svého, aby se nejen vyrovnal jeho úbytek, ale aby míra světla tak se navršila, že by se rozlévalo i po místech temných a tak byla zřejmá bratrská služba těch, kdo se k bratrství vyvinuli a jím žijí jako mírní, snášenliví, tiší a trpěliví, pomáhající a sloužící bratři.

66

Cesta k Otcí je již vytýčena a já na ni vnáším Světlo, aby bylo vidět, co je na ní překážkou i kde je slyšen hlas Těšitele, Učitele, hlas Pastýře svolávajícího své ovce k návratu do ovčince. Ukazují-li cestu a říkám, že na ní je Ten, který po ní člověka doprovází až ke svatému prahu ráje, zda nezatoužíte vstoupit na onu cestu, tak dobře střeženou, naplněnou účastí Boží?

Jediná cesta svatá s účastí Boží je ta, po níž vedu já, Syn, syny Boží. Jdu před nimi, aby nebloudili a našli zářící příbytek ducha. Skláním se k nim, jsou-li padlí až v prach pod křížem utrpení, a pomáhám jim opět vstát a jít vpřed. Obvazuji je, jsou-li zranění. Těším je, jsou-li zarmoucení. Povzbuzuji jdoucí váhavě dobrou cestou. Kárám je, jdou-li zpět nebo zůstávají stát na jednom místě, protože se příliš baví světem a jeho vědami.

Jsou-li zatvrzelí a stále stejně nedokonalí i hříšní, posílám k nim duchy ohně spálit jejich hříšnost a nedokonalost ohněm utrpení, aby nebyly v temnotě ducha navždy a připojili se ke mně a se mnou šli k Otcí, pokud On je milostivý a volá: Synové rozptýlení, vraťte se ke mně, znovu vám otvírám rodný dům...

Ani největší hříšník se mnou nezabloudí, obrátí-li se ke mně o pomoc na cestách života zemského, i po smrti těla.

Přimknete se ke mně ještě těsněji všichni – všichni! Přimknete se víc než dosud to činili ve mne věřící a doufající, volající a prosící: Kriste, smiluj se nad námi!

Volejte ke mně! Mluvte ke mně! Učte se ode mne!

Přinášejte mi vstříc živou víru, pevnou naději a vřelou lásku! Nebud'te chladní, zdrženliví v projevu zbožnosti. Nechte své slovo plynout srdcem – citem – láskou, aby se stalo vřelým a vycházelo z úst jemně a vroucně jako slovo milujícího člověka.

I já chci k vám vroucně promlouvat, jak mě láska k člověku žádá a vede. Pokud však od vás nevyjdou ke mně slova jemná a vroucí, potud se mé srdce musí se svou Láskou tajit a nemůže ji projevit v celé plnosti, abyste od ní slyšeli, kdo jsem a čím vám jsem.

Čekám od vás první ozvěnu svého působení na vaše nitro. Dávno jsem začal působit na lidské nitro. Ono se však silně neozvalo, jak jsem si přál. Nehorším se proto, že mne lidé přijímají chladně a jsou ke mně lhostejní. Dosud jsem člověku neřekl v plnosti a jasně, kdo jsem, protože byl jako dítě neschopný hlubokého přemýšlení, měl o mně pouze jednoduché představy o mém působení a úkolu na Zemi. Jak by chápal a co činil, kdybych řekl o sobě celou pravdu ve vesmírné šíři, kdo je Kristus?

67

Čas jde svým vyměřeným chodem. Nehledí, zda dítě roste jak má a duševně vyspívá úměrně k délce svého života na Zemi. Čas se neohlíží a nevrací pro ty, kteří pomaleji duchovně vyspívají, dosud ve své duši myslí nedostatečně.

Čekám na lidské dospívání, abych mohl člověku dát hluboké duchovní poznání a říci mu, kdo jsem já a kdo je on. Přichází čas, kdy má být člověku odhaleno mnohé tajemství. Pokud vnitřně nedozrál, je v duši dítětem, nechápe je, v prostotě myšlení se o ně ani nezajímá. Nemohu však zastavit čas a říci mu: Posečkej na ty lidské duše, které jsou ještě maličké. Protože si dlouho hrály, neumějí pracovat a učit se. Posečkej, až budou mít pevný základ duchovního vědění, pak přijď a pověz, co jim máš říci pro jejich zmoudření a znalost věcí.

Čas však musí udržovat zákonitý chod života, je vázán na jeho míru a rovnováhu sil daných vesmíru. I já se podřizuji času a střežím jej, protože on je nepostradatelným pro dílo stvoření. Kdyby nebyl, nikdo by si neuvědomoval, že má s prací pospíchat, že ji nelze dělat vlastní libostí, ale řádem věcí. Proto nemohu přehlédnout, že tolik lidí je v dětském stavu myslí, že křesťanství si uvědomují jako děti hru pro svou zábavu. Nevidí v něm nejvyšší odpovědnost člověka za celý život Země. Vracejí se do minulosti, žijí v ní svým duchem, vedou o ní rozhovory i stále spory.

Je však zapotřebí mluvit o tom, co činí Kristus nyní a co připravuje pro budoucí čas jako dílo nových věků. Přišla doba mého poučování a vyučování, zasvěceného pohledu člověka do hlubokých tajemství jeho poslání. Přišel den Ducha Božího, Ducha Učitele, Ducha Těšitele, který je i nejvyšším Pastýřem všech. V tomto Duchu přicházím a hledím do cest Země, najdou-li se na ní vyspělí, schopní chápat obrození, obnovení člověka a jeho postavení na stupeň duchovního života a jeho vědění.

Hledám naslouchající Slovu, dychtivé poučení, nespokojující se s povrchní znalostí věcí Božích a lidských, ale toužící poznat Boha činného, mluvícího a jednajícího, učícího a dávajícího nová poselství, nové Slovo. Kdyby se takoví na Zemi nenašli, zle by bylo lidskému pokolení. Duch Boží by se od něho odvrátil, protože nemůže své posvěcující a informující Slovo dávat nehodným nebo vnitřně nezralým.

Odvracení Ducha Učitele a Těšitele vstoupilo by do jiných míst, k bytostem, které nemají jméno člověk, ale také čekají na spásu jako všichni provinilí. Tím by se člověk nedostal k mé pravici ve stanovený čas. Zmeškání by jej přivedlo na zpětné cesty a tak znovu by mu nastalo putování přes moře a poušť do zaslíbené země.

Kdo uslyší mé povzbudivé, útěšné i kárající Slovo, které přišlo znovu učít lidstvo:

Uslyší a poznají ti, které zvláštním způsobem k tomu zavolám. Víím, kdo je dosud vnitřně jako dítě a kdo je dospělý svým duchovním stavem. Vy sami sebe posoudit nemůžete. Nevíte, zda již vospíváte v syny, platí-li pro vás má Slova kárná, nebo již plná Lásky, jsem-li váš Soudce, nebo již váš Přítel a Bůh Lásky, smilovávající se vždycky, odpouštějící mnohé nedostatky navěšené na mysl a cit jako mlha na krajinu.

I dokonalý na Zemi se proviňuje mnoha chybami. Je často velmi netrpělivý, neklidný stálou honbou za pokrmem, v ustavičné práci pro tělo i tím, že žije mezi nedokonalými, kteří jej buď zraňují slovy i skutky, nebo budí odpor a pohoršení pro svůj chybný život, nad nímž se rmoutím. Zvláště ten, kdo dobře zná má přání, bývá často zmaten a pln rep-tání, vidí-li velkou špatnost lidí.

Denně potřebujete mé odpuštění, denně si zasloužíte výtky; i tehdy, nekonáte-li již skutky nedobré a snažíte se žít se všemi v míru. Znam myšlení i city nedokonalých i spějících k dokonalosti. Vidím do duše jako vy vidíte do nádoby, kterou máte často v rukou. Víte dobře, co v ní je. Nemůže vám nikdo říci, že tomu tak není a že vy se mylíte.

Kdo mluví s přesvědčením, mluví vždy pevně, jasně a určitě, bez váhání a rozmyšlení. Všechna má Slova jsou pevná a určitá, sdělují pravdu a hodnotí život člověka. Slovo mé je zjevená pravda. Takto je přijímejte a jím se stále řiďte. Pokud jste na Zemi v těle, nemůžete se přesvědčit o mé pravdě. Ale každé chvíle můžete na mé zavolání z něho odejít. Pak se plně přesvědčíte o pravdě mých slov. Provedu vás cestami lidského života minulého i současného. Zjevíím vám vaši pravou podobu i podobu těch, které sami znáte i kteří jsou vám neznámí.

Tam, u mne, v životě Ducha, poznáte pravdu. Žel však, tam poznané nedostatky nelze ihned změnit, ani odčinit zaviněná příkoří či těžkosti způsobené jiným třeba v nevědomosti o pravém stavu věcí. Tam je již pozdě na lítost a pokání i na různé opravy jednání. Podle života na Zemi je člověk ceněn a přijat na nízké nebo vysoké místo ve světě duchovního života.

Vy, kteří poznáváte pravdu již na Zemi a ne teprve až tam, kde je pozdě podle ní začít žít, protože předpoklady k posmrtnému životu tvoří cesta jednání člověka na Zemi, začněte již dokonalost vyvíjet, věnovat jí nejvyšší pozornost. Volám vás k práci očistné, obrodné a zušlechťující. Vybízím vás naléhavě a přísně k následování mne.

Vy, kteří toto mé Slovo a volání znáte, vospíváte již jeho vlivem a přímou mocí tak, že můžete se vnitřně přetvářet do svatých podob. Já sám vás ke slyšení těchto slov povolal a tím vám dal možnost žít podle pravdy, podle Krista.

Vybízím-li člověka k následování mne slovy tak naléhavými, pak mu musím také říci, v čem spočívá ono následování, v čem je svatost člověka.

Evangelia mluví o Ježíši, co činil, když se na Zemi zjevoval jako člověk pomáhající, sloužící, trpící a obětující se, mírný, tichý, nevinný a horlivý Učitel, objasňovatel zákona, karatel zlého, nešlechtného života i duchovně vlašného, nezjemnělého citem milosrdenství, soucitu a lásky. Žil jako vzor dokonalého života člověka.

Následování mne je svatá cesta Ježíše. Ježíš je váš vzor i vaše pravá a jediná cesta, která je člověku ukázána a dána, aby mohl – až ji prokoná – nazvat se synem Božím, měl bezpečné, pevné vedení do výšin nejvyšších i do centra všeho života, do hlubin nejvyšší Svatosti, Lásky a Krásy. Nebudete-li jako Ježíšové, marně tlučete na dveře Otcovy a žádáte o vpuštění. Otec mne postavil před oči všech, aby věděli, jak mají žít a proje-

vovat se, žijí-li na Zemi v těle, jaké jméno jim dává nejvyšší posvěcení dosažitelné pozemskému člověku.

Nuže, co chcete víc? Máte vzor, máte jeho jméno a jeho život před sebou. Následujte jej! Naplňujte jej, abych já, Syn nejvyšší, vás v syny Boží proměnil a nazval vás svatým jménem Ježíš, tím vás znovu posvětil a jako takové vrátil Otci.

70

Nejsem již jako Ježíš poznáván ve viditelném těle. Proměnil jsem je v jemný tvar, do duchovní podoby a v ní působím, pracuji, pomáhám a dále se obětuji. Jméno Ježíš jsem si však ponechal, abych byl lidem blízký a oni mne chápali.

Kdo mluví o mně jako o Ježíši, dobře mluví.

Kdo mluví o mně jako o Kristu, moudře a zasvěceně mluví.

Kdo mluví o mně jako o Duchu, který vždy byl a je, mluví nejlépe, mluví svatou pravdu.

Jména měním podle času, jeho úkolů a práce, již konám u člověka a pro něj. Avšak podstatu svou neměním. Poznávejte mne, kdo jsem, abyste mi porozuměli lépe než dosud mi bylo rozuměno. Z porozumění vzejde pochopení a z pochopení velká láska. Je možné nemilovat Toho, kdo život zachránil, jej obnovuje a dává mu nové krásy, nové radosti i věčný, ničím nerušený pokoj a mír?

Zamilujte si mne, aby vaše láska ke mně byla známa celému stvoření, aby z ní vzešla láska k Bohu u všech, kteří jsou mimo lásku z trestu i oběti.

71

Oslovujte mne: Ježíši.

Budu vám blízký jako Bratr váš, jako váš nejlepší Přítel.

Ponesu s vámi tíži života a půjdu před vámi jako Světlo, Cesta, Pravda, Život, který se má jimi naplňovat, žít. Půjdu před vámi neviditelně, zanecháváje stopy pro vaše nohy, aby se mohly do nich zasunout a s nimi se ztotožnit, takže nebude rozdíl mezi šlápějí mou a vaší. Každý, kdo půjde za vámi hledat cestu, pravdu a život, uvidí naše stopy jako znaky dokonalého, svatého života.

Takový život má právo na všechna zaslíbení daná kdy člověku o jeho místě po pravici Otce, po boku Krista. Cesta Ježíše zajisté není lehká. Je na ní kříž. Je tam však i slavné zmrtvýchvstání i sláva návratu k Otci i vstoupení do Jeho Moci.

Půjdete-li za mnou a se mnou, pak vězte, že ani jedna z těchto věcí nebude vám odňata, ale v plnosti obdržíte všechno; nejen v utrpení kříže, ale ve slávě a Moci Ježíše vzkříšeného, který je na pravici Boží, kde sídlí Moc a Síla Všemohoucího.

Jsem v Ježíši s vámi i před vámi od této chvíle až do dne, kdy dokonáte jeho cestu. Pamatujte na mne v každé chvíli svého života. Pamatujte, že máte před sebou Světlo i Vzor.

Žijte tak, aby se i z vašeho života stal vzor.

Pojďte ke mně, kteří Boha hledáte, v Něho věříte a toužíte po věcech krásných a svatých.

Pojďte ke mně, protože jste ode mne vyšli a ke mně opět máte přijít, jakmile se vyučíte a budete mít v duši světlo.

Ve mně je váš domov, váš krásný svatý cíl. Hle, vyšel jsem do vašich cest vás volat a hledat, ať jste kdekoli; hledat vás, věřící, milující, rozptýlené a bloudící; hledat vás, opozdilé, vlažné i pobývající v temnotách.

Vyšel jsem vás shromáždit a se mnou spojit, abyste nebyli jako ovce bez Pastýře, děti bez matky, ptáci bez hnízd, jednou zde, jednou tam, jako pole bez osetí, tráva nežatá, květy bez vůně, zbořený, prázdný dům i chrám.

Vyšel jsem jako Pastýř i jako Učitel i jako Beránek. Přicházím jako Ježíš, jako Kristus, a ke každému s jiným úkolem.

Vyšel jsem. Pojďte i vy mně vstříc!

Vyjděte na cestu ke mně. Hledejte mě!

Volejte:

Kriste – Kriste – Kriste –

přístup k nám blíže, přijď k nám,

vstup nám do duše a buď s námi na věky...

Já vám odpovím:

Jsem s každým a u každého, kdo v Boha věří, v Boha doufá,
Boha nadevšechno miluje.

Hledáte-li mne a voláte, jděte tam, kde tyto věci jsou.

Naleznete mne, neboť se vám dám poznat,

jak stojím na cestě, po níž jdete k Otci

za Světlem, Dobrem a Láskou,

za svatou Moudrostí Boží i člověka.

Hledáte-li Učitele, pojd'te ke mně – jsem váš Učitel.

Hledáte-li Těšitele, pojd'te ke mně – jsem jediný Těšitel.

Hledáte-li Beránka, pojd'te ke mně –

jsem Ten, který se tiše, trpělivě obětuje za viny světa

i váš osobní hřích.

Hledáte-li Pastýře, pojd'te ke mně –

já jsem nazván Pastýř, který vede duše dobré

i všechny, kde jaké jsou.

Hledáte-li Cestu do Nebes, pojd'te ke mně –

jsem Cesta vámi hledaná.

Hledáte-li Boží Království, pojd'te ke mně –

jsem jeho Obnovovatel a Uskutečňovatel.

Hledáte-li Život věčný, povždy krásný, pokojný, pojd'te ke mně –

jsem ten Život.

Hledáte-li Otce – já Jej zjevuji.

Hledáte-li Syna – já sám jsem Syn.

Hledáte-li Ducha – já jsem Duch Boží.

Hledáte-li Lásku Boží, pojd'te ke mně – jsem Láska

a Láska je Bůh váš.